

NO: 2

SANAL

Aylık Teorik E-dergi

www.sanalteori.net

Gazze'deki İsrail
Savaşına Dair

İhtiyacımız Olan
"Değişim"

Kriz

Acıyı Soğuran
Kalkanlarımız:
Kimliklerimiz

Doğrudan Eylem
Hakkında 12
Uyurmaca

Nedir gerçekten
Anarkafeminizm?

4.11.
2017-2018

Yeni Yüzyılın İlk Büyük
İsyanını Selamlıyoruz!

DOSYA Yunanistan
İsyanı

Yunanistan'a ve
Gelecek Başkaldırlılara

Uyanın!!
Elinizde Aristo 'dan
Daha Güzel Bir Şişe Var

Yunan Ateşi:
Karışıklıktan
Sosyal İsyan

Bir İsyana Nasıl
Örgütlenir?

Yunanistanlı
anarşistlerle Röportaj

ESE Sekreteri
ile Röportaj

**Giriş (adı altında genel
bir değerlendirme yazısı)**

Yeniden merhaba

Hemen Ege'nin karşı kıyısında yüzyılım ilk büyük isyanı gerçekleşiyor. Herşey 15 yaşındaki Alexandros Grigopoulos'un tanıkların gözünün önünde Eksarhiya 'da polis tarafından vurulmasına tepki olarak başladı ve olayların hiç tahmin edilmediği kadar da büyüdüğünü söylemek yanlış olmaz. Başta anarşistlerin, otonomistlerin, bazı radikal sol grupların öncülüğünde başlayan eylemler, toplumsal bir isyan dalgasına dönüştü. İsyancıların ne somut bir talebi vardı ne de belli bir toplumsal grubu ya da kimliği temsil ediyorlardı. Devlet Alexandros'un ölümüne "bir kaza kurşununun" neden olduğunu kanıtlayacak raporlar bulmakta çok gecikmedi. Bu numarayı yutmayan kitleler, mülke şiddet içeren ya da barışçıl nitelikteki gösterilerine ve

eylemlerine devam ettiler. Bankaların yakılması, pahalı mağazaların dağıtılması ve süper marketlerin kamulaştırılması gibi eylemler (Üniversite ve sendika binası işgallerini saymıyoruz bile) sıradan günlük olaylar olmaya başladı. Asıl kendisi bir "kaza" olan devlete ve kapitalizme karşı toplum çok büyük bir hızla radikalleşti.

Yılbaşından beri yorgunluktan olduğu söylenen bir durulma gözleniyor harekette . 9 Ocakta başka bir eylem yapılması çağrısıyla işgal edilen binalar boşaltıldı. 9 Ocak'tan sonra isyanı hala devam edip etmeyeceğini zaman gösterecek. Lakin önemli işlerden biri de şimdi başlıyor Yunanistan'da ne olduğunu anlamak ve radikal politik teoriyi yeniden gözden geçirmek elzem. Yunanistan'ı sadece gelip geçici, tekil ve yerel bir örnek olarak görmeyi daha çok komünist partilere bırakıp onu hakettiği şekilde kendi oluştuğu koşullardan koparmadan, otoriteye başkaldırının kitleselleşmesinin yollarına dair bir deneyim olarak okuyalım. Bu konuda bize söyleyebileceği çok şey var Yunanistan'ın.

Belki de öğrenebileceklerimizin en başında, hiç bir merkezi güç odağı tarafından yönlendirilmeden ama birbiri ile örtüşen ve birbirini destekleyen aynı zamanda da kapitalizme ve devlete karşı çıkabilen bir toplumsal radikalizmin

İçerik

- 2 Giriş (adı altında genel bir değerlendirme yazısı)
- 5 Gazze'deki İsrail savaşına dair
- 7 İhtiyacımız olan "değişim"
- 10 Kriz
- 11 Yunanistan'a ve Gelecek Başkaldırıllara
- 15 **Dosya Yunanistan isyanı** Uyanın!! Elinizde Aristo'dan daha güzel bir şişe var...
- 18 Yunan ateşi: Karışıklıktan sosyal isyana
- 21 Bir isyan nasıl örgütlenir?
- 30 ESE uluslararası sekreteri Yanis ile söyleşi
- 32 Acıyı soğuran kalkanlarımız: Kimliklerimiz
- 39 Nedir gerçekten Anarkafeminizm?
- 44 Doğrudan eylem hakkında 12 Uydurmaca

www.isyandan.blogspot.com

Bu sayının biraz geç çıkmasının sebebi de böyle bir blog oluşturmuş olmamız. Bu blogda Yunanistan'dan dakika dakika haberler, görseller, bildirler, vb... içeriğe ulaşabilirsiniz.

Sitemiz:
www.sanalteori.net
E-mail adresimiz:
sanalteori@gmail.com

Yazılar ve çevirilerde kaynak gösterilmiştir.

ortaya çıkabileceği geliyor. Neredeyse her akşam düzenlenen banka ve mağaza yakma eylemleriyle mülke karşı şiddeti öncelikle kapitalizme karşı güçlü bir simgesel araç olarak kullandı kitleler. Kara blok örgütlenme şekliyle de örtüşen bu doğrudan eylem yöntemi, 21.yy'daki toplumsal direnişlere damgasını vuracak gibi görünüyor. Seattle'daki Dünya Bankası protestolarını ve Fransa'daki göçmenlerin araba yakma eylemlerini de düşününce bu sonuca ulaşabiliyoruz. Toplumsal hayatın içerisinde olgunlaşan bu direnişin artık kurumsal sol partilerden gelemiyor oluşu da ayrıca dikkat çeken önemli noktalardan biri. Yeniden hareketin merkezizetsiz bir ağ şeklinde örülmesine dönersek. Eksarhiya Bölgesi sakinlerinden başlayan ve hızla önce Atina'ya sonra tüm Yunanistan'a yayılan eylemlerde özerk alanların yaratılması ve buralarda hiyerarşik ve temsili ilişkilerden azade demokrasi süreçlerinin işletilmesi oldukça dikkat çekici.

Bunun yanında polis karşıtlığı hareketin önemli popülizm noktalarından biriydi doğal olarak. Popülizmi yakalamanın sadece ulus devlet paradigmasını kucaklayan bir anti-emperyalizmden ya da özellikle kadınları, eşcinselleri ve transseksüelleri ezen dinci gruplarla yan yana gelme zorunluluğundan geçmediğini göstermesi

bakımından bu nokta değerliydi.

Türkiye'deki siyasi gündemi işgal eden tartışmaları hatırlarsak popülizmin hatta bu saydıklarımızın dışına çıkmakta olabileceği ile ilgili önemli bir ipucu da gördük. Popüler bir direnişin özgürlükçü ve radikal yollardan da sağlanabileceğini bir kez daha kanıtlamış oldu Yunanistan.

Ayrıca yaşanan olayın tabii ki Yunanistan'ın ekonomik şartlarıyla ve bunun yarattığı çözümsüz sosyal sorunlarla ilişkisi vardı ama ekonomizmin tuzağına düşen teorilerin nasıl da bu yaşananları "Neo-liberalizme karşı Yunanistan ayaklandı." şeklinde yorumlamak için kıvranıp durduklarına şahit olduk. (Komünist partilerin yorumlama çabalarına ise hiç girmek istemiyoruz sadece şu söylenebilir: Neden komünist partiler hep kendi coğrafyalarında ortaya çıkan toplumsal direniş hareketlerine karşı dururlar da, uluslararası bağları olan diğer komünist partileri destekler ve yaşananı işçi hareketi olarak görürler?) Bunun dışında belki de isyanın çok daha büyük bir şeye dönüşmesini engelleyen faktörlerin başında işçi sınıfının ve göçmenlerin görece sessizliği oldu. (Tabii çoğunluğunu kastediyoruz.) Bu bağların daha sıkı nasıl kurulabileceğinin anlaşılması önemli görülmüyor. Çünkü insanlar, her ne kadar

sokaktaki eylemciye katılsalar ve hükümeti eleştirseler de bu sırada evlerinde oturup televizyon izledikleri sürece sosyal dönüşüme yol açabilecek bir çalkantı yaratabilmeleri güç.

Bu nedenle de Yunanistan'daki isyanı anlamaya yönelik bir sayı hazırlamaya çalıştık. Lakin olaylar çok taze olduğundan ulaşabildiğimiz yazılar analizden çok haber ve bilgi paylaşımı şeklinde. Bu açıdan, gelecekte üzerine düşünmemiz için sağlam bir temel oluşturan ve bize gelecek sayılarda yol gösterici olabilecek nitelikte bir dosya oldu. Oldukça farklı anti-otoriter/anarşist kesimlerin konuya bakışını yansıtmaya çalıştık. Ayrıca dergide Yunanistanlı bir örgütle yapılmış bir röportajın çevirisi de var. Bu da içeriden gelen bir haber olarak çok değerli. Sorular da oldukça detaylı ve bol olduğundan özellikle isyanın içerisindeki anarşistlerin durumu hakkında önemli bilgiler sunuyor. Bunların dışında Yunanistan'daki devrimci bir sendikalistle de olaylar hakkında yapılmış bir söyleşiyi dergide bulabilirsiniz.

Tabii bunların yanında küresel gündemle ilgili özgürlükçü cepleden gelen bazı bildirileri de sizinle paylaşmak istedik. Yeni ABD Başkanı Obama'nın neleri değiştirip neleri değiştiremeyeceği üzerine NEFAC'tan bir yazı yer alıyor dergimizde. Ayrıca ekonomik kriz üzerine de bir yazı var. Anarkafeminizm üzerine çok az konuştuğumuzu düşünüp genel bir çeviriyle başlamak istedik. Viyana'daki anarkafeminist yoldaşlarımızın 2003 yılında hazırladığı iyi bir başlangıç noktası olarak görülebilecek "Anarkafeminizm nedir?" adlı broşürü çevirmeye başladık. En kısa zamanda tamamlamayı umuyoruz. Bunların dışında Ramazan yoldaşımızın kimlikler üzerine bir yazısına ulaşabilirsiniz sonlara doğru. En sonunda "doğrudan eylem" in ne olmadığıyla ilgili bir yazı var. Yunanistan'daki mülke şiddet eylemlerinin de doğrudan eylem pratiklerinin bir türü olduğunu düşünerek bu yazıyı dergiye eklemeye karar verdik. Devletin ve kapitalist medyanın yaptığı olumsuz propagandaya karşı, kavramla pek içli dışlı olmayan okuyucularımızın ilgisini çekeceğini düşünüyoruz.

3. sayımızda görüşmek üzere...

4

**Mazen
Kamalmaz**

Gazze'deki İsrail Savaşına Dair

Suriye'den Anarşist Komünist

Bir Analiz

Önceki İsrail saldırılarına kıyasla Filistinli kayıpların sayısı çok yüksek (31 Aralık'taki rakamlara göre) 385 ölü ve 1.750'den fazla yaralı. --- Arap halk kitlelerinin büyük çoğunluğu, kızgınlıkla sövüp sayarak olan biteni izlemekle yetiniyor. Bu durum, temelde, yönetici seçkinler tarafından güçlü biçimde sürdürülen korku atmosferine ve halkın dışlanmışlığına bağlı bulunuyor. Sokaklardaki protestolara yalnızca siyasal anlamda faal bulunan, küçük bir azınlığı oluşturan kişiler katılıyor. Çoğunluğu İslamcı eylemciler.

Bu iki şekilde anlaşılabilir: Gazze Şeridi'ni denetimi altında bulunduran Hamas, önde gelen İslam ülkelerinde genellikle yasadışı yolla etkileyici bir varlığı bulunan en büyük İslamcı örgüt Müslüman Kardeşler'in Filistin koludur. Öte yandan, Arap ve İslam ülkelerinde sol, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden bu yana tamamen değişmiş bulunuyor: solun büyük bir bölümü, anaakım küreselleşme eğiliminin

neo-liberal politikalarını kucaklayan Stalinist partilerin geleneksel reformist politikalarına yöneldi, ancak eski taktiklerini aynen korudular: yönetici seçkinler için uzlaşma arayışı veya özünde neo-liberal politikalara dayanan "demokratik" değişimi teşvik etmek ve böylesi bir "değişim" için Amerikan ya da genel Batı müdahalesini ana yol olarak dayatmak.

Dürüst olmak gerekirse, birazcık troçkiizm'in ve daha az bir oranda anarşizm'in etkisinde olan bir eğilim bulunuyor; ancak bu yeni eğilimler halen çok zayıf, seçkin ve halk kitlelerinin taban hareketleri üzerinde önemli bir varlığı veya etkisi bulunmuyor. Aslında, Arap halk kitleleri İslamcılarının propagandasına maruz bırakılmış durumdadır. Liberal ve eski solcu entelektüellerin büyük

çoğunluğu, Amerika-yanlısı "orta-yolcu" hükümetlerin politikalarını desteklemeyi seçerken; kendilerini anti-emperyalist olarak tanımlayan solcular yalnızca Hamas ve Hizbullah'ın destekçisi olarak hareket ettiler; kendilerini bu İslamcılardan ayırmakta başarısız oldular, hatta daha da kötüsü süregiden mücadeleye dair gerçekten demokratik ve ilerici bir yaklaşım ve anlayış geliştirme konusunda da başarısızlığa uğradılar.

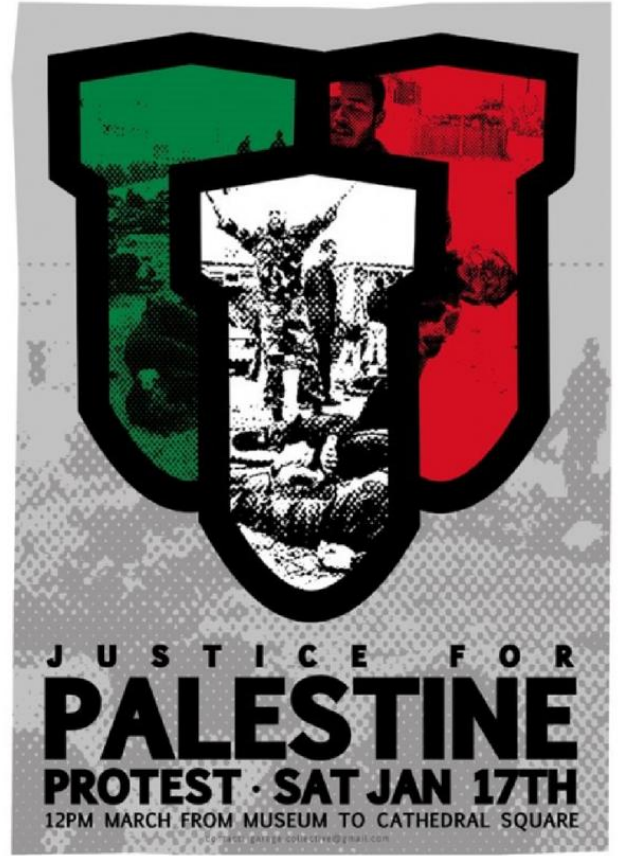
Ayağı yere basan gerçeklerden çok İslami dinsel öğretilere atıfta bulunan Hamas'ın verdiği sözlere rağmen, İsrail hâkimiyetinin keyfini sürüyor ve Gazze'deki bir buçuk milyonluk yoksul halk üzerinde olabildiğince çok kayıp ve hasar verdirme kararlılığıyla, [İsrail] güçlerinin Gazze'deki direnişi yenilgiye uğratabileceği açık.

Mısır ve Suudi Arabistan gibi Amerikan-yanlısı hükümetler İsrail güçlerinin görevlerini olabildiğince kolaylaştırmak için ellerinden gelen her şeyi yerine getiriyorlar; örneğin Mısır rejimi, direnişi zayıflatabilmek ve Hamas liderliğine karşı kin yaratmak amacıyla, Gazze halkının açlık, karanlık ve soğukla karşı karşıya bırakılması için Mısır'ın Gazze Şeridi'ndeki sınır geçiş noktalarını insani yardıma kapalı tutuyor. Bu pis diktatörlükler, bugün, neo-liberal efendileri - Gazze'nin kasapları, Bush

yönetimi ve bölgedeki birinci müttefiki İsrail - ile birlikte "modernite"nin sembolleri oldular; bunun da İslamcıların bugünlerde elde ettiği en iyi propaganda malzemesi olduğu ortada.

Kuşkusuz, İslamcı köktencilerin, ne krize hatta ne de yoksullukla savaşım veya sosyal adalet meselelerine yönelik gerçekçi ya da demokratik çözümleri bulunmuyor; ancak buradaki solun zayıflığına, muğlak yaklaşımına ve stalinizm ile reformizmin söz konusu meselelere yönelik ileri sürdüğü seçenekler üzerinde güçlü etkilerinin bulunmasına bağlı olarak, İslamcılar şu an Amerikan-destekli İsrail tecavüzüne karşı gösterilerin en ön saflarındalar. Bu da, sözde ve fiilde, hem neo-liberalizme hem de köktencilığe karşı, yeni, özgürlükçü bir alternatif gösterebilen anarşist propaganda ve faaliyetlerin örgütlenmesinin önemini yeniden doğruluyor.

Kaynak: A-infos

İhtiyacımız Olan "Değişim"

ABD'nin 2008 Seçimine Anarşist Bir Bakış

Seçim sona erdi. Barack Obama ABD'nin yeni başkanı olacak. Obama'nın seçilme haberi ülkenin her yanında coşkuyla kutlandı. Enerji bulaşıcıydı, ABD'lilerin uzun yıllardan beri duymadığı pozitif konuşmalar yapıldı. Obama'nın seçilmiş olmasından hareketle, sosyal eşitliğin sağlanacağı, savaşların sona ereceği ve Amerikan toplumunun baş belası olan ırkçılığın ortadan kalkacağı öngörüldüğünden Umut ve Değişim en çok kullanılan

kelimelerdi. Bu enerji ve medyanın görülmemiş onayı yavaş yavaş gündemden düşerken biz sizin için seçimleri farklı bir perspektifle değerlendirmek istiyoruz. Sınıf mücadelesi veren anarşistler olarak kapitalist bir toplumdaki seçimler hiçbir zaman gerçek adalet getirmediği gibi sıradan çalışan bir insan için de güvenlik sağlamaz. Ayrıca bu seçimlerle, savaşların önleneyeğine, ırkçılıkla mücadele edileceğine, cinsel

ayrımcılığın ortadan kaldırılacağına veya çevresel zararların önleneyeğine de inanmıyoruz. Biz Obama'yı seçen milyonlarca insanın derin bir değişim

olacağı umudunu paylaşıyoruz, ancak kapitalist sistemin işçi sınıfını ve mazlum insanları perişan edecek ve çok iyi niyetli de olsa en üst düzey devlet yöneticisinin çözemeyeceği derin bir krizin içinde bulunduğunu kabul ediyoruz. Bu yazının amacı yeni bir perspektif ve çözüm çerçevesi sunabilmektir.

George W. Bush başkanlığı sırasında neredeyse mantiki her standarttan bakıldığında toptan bir yıkıma neden oldu. Yalanlar, savaş, finansal kriz, yoğun ekonomik durgunluk ve polis devleti Bush'un güvenilmezlik

mirasından sadece bir kaçı. Bunların bazıları iki yıl öncesinde başkanlık seçim kampanyaları daha başlamadan ve liberallerle reformistler bu sorunlara karşı kampanya öncesinde ortadaydı (belliydi biliniyordu) . Bununla birlikte onların göze batan eleştirilerinde önde gelen sorunların neden ortaya çıktığı yer alıyordu.

Ekonomik eşitsizlik, savaş, ırkçılık, cinsel ayrımcılık ve çevresel katliamlar herhangi bir kapitalist toplumun tahıldan özellikleridir. Toplumumuzun tahıldan modern tıp ürünlerine kadar ürettiği muazzam ekonomik zenginliğin üzerine şöyle bir düşünelim. Bu zenginlik sözde serbest piyasa tarafından dağıtılıyor. Ancak haksız (eşit olmayan) bir şekilde. Politikacılar ve işbirlikçi medya sayesinde serbest piyasaların hayatın doğal vazgeçilmez bir parçası olduğu kanıksanıyor. Ancak bu piyasalar insanlar tarafından ortaya çıkarıldı, geliştirildi ve yine onların tarafından ortadan kaldırılabilir. Bizler anarşistler olarak toplumun ürettiği ve bölüştürdüğü zenginliğin, birkaç kişi tarafından kontrol edilen piyasa mekanizmasına göre değil, insanlar tarafından demokratik bir şekilde bölünmesi gerektiğine inanıyoruz.

Demokrasi:

Anarşistler kesinlikle demokrasiden

tarafındadırlar. İnsanların bir araya gelmesi ve karar alması bizim ideolojimizin belkemiğidir. Bununla birlikte bizler Birleşik Devletler sistemini bu idealin temsilcisi olarak görmüyoruz. Hükmetmek için Muhafazakarlar ve Demokratlar iki rakip fraksiyon olarak bizim mücadele ediyorlar, zira onayımızı almak istiyorlar. Her ikisi de toplumun ortak çıkarlarını etkileyici bir şekilde destekliyor görünüyorlar, biz bunun bir aldatmaca olduğunu hissediyoruz. ABD'deki politikacılar hükmetmek için sağlam bir platform (altyapı) olduklarından dolayı ve azınlıktaki kapitalistlerin çoğunluktaki çalışan insanları sömürmeleri için vardılar, yani bu azınlık bizim çalışıp ürettiğimiz malın sahipleridirler. Bizler inşa ediyor, temizliyor, taşıyor, koruyor ve satıyoruz ama onlar buna sahip çıkıp ceplerine atıyorlar. Bu iki grubun çıkarları aynı değildir. Patronlar sınıfı işçilerden mümkün olduğu kadar fazlasını istiyorlar. Yine onlar bize mümkün olduğu kadar az ücret ödemek ve mümkün olduğu kadar fazla fiyattan mal satmak istiyorlar. Doğru olup olmadığı

bilinmeyen bu durum isyanı ortaya çıkarıyor. İnanmıyor musunuz? O zaman kendi tarihinize bir göz atın! Köleliğin ortadan kaldırılması, sendikaların kurulması, günde sadece sekiz saat çalışma hakkı, çocuk işçiliğinin yasaklanması, kadınların seçme ve seçilme haklarına sahip olması, ayrımcılığın ortadan kaldırılması, eşcinsellere tanınan haklar seçim kutularına oy atılarak kazanılmadı, tersine organize olarak, grev ve boykot yaparak ve sokaktaki mücadeleyle kazanıldı. Seçilmiş liberal yöneticiler harekete karşı yasalar çıkarıyorlar ve devrimci bir ilerlemeyi önlemeye çalışıyorlarken.

Seçimin saklı olan anlamı:

Hiç kuşkusuz bu seçimin tarihi bir anlamı var. Bunun iki nedeni olduğunu düşünüyoruz. İlki bir siyah Birleşik Devletlerin en üst mevkisine seçildi, ki bu devlet Afrika'dan insan kaçırılıp köleleştirilerek ve yerli halk olan Kızılderililerin

topraklarını işgal ederek kurulmuştur. İkinci olarak Obama'nın seçim stratejisi yıllarca süren kitlesel organizasyonun en yaygın biçimi olması nedeniyle dikkat çekmiştir.

ABD'de insanlar ırkçılığın derin yara izlerini taşımaya devam ediyor ve birkaç

uzmanın inandığı gibi ırkçılık önemini kesinlikle yitirmiş değil. Irkçı baskılar karmaşıklaşmış bir mesele ve onu basitmiş gibi düşünmüyoruz. Bununla beraber neden ırkçılığın ve beyazların egemenliğinin Amerikan toplumu içerisinde bu kadar olağan hale geldiğini anlamak için, ırkın devamlı olarak egemen sınıf tarafından bir kama (savaş aleti) gibi yararlanıldığını, retorik ve politik kararlarında emekçi sınıfı ırksal bölümlere ayırmakta kullanıldığını göz

Obama... Değişim?..

önünde bulundurmak gerekiyor ve böylece egemenler kendilerinin baskılarının emekçiler

tarafından alt edilmesini ve kendi kendilerine organize olma potansiyellerini engellemiş oluyor. Bir siyahın seçimlerle ABD başkanlığına seçilmiş olması Amerikalılarda tutumlarında gerçek bir değişim olduğunu gösteriyor ve biz bunu sevinçle karşılıyoruz. Ancak ırkçılık sadece bir tavırdan kaynaklanan bir sorun değil. Emekçilerin sömüren sistemin ayrılmaz ve önemli bir parçasıdır. Sistemik şekilde yapılan ırkçılık egemen sınıfların kendi çıkarları için ırkçılığı bir baskı ve yanıltma aracı olarak kullanmaları ve biz her gün biraz daha anlaşılır hale gelen ekonomik çöküşten hareketle egemen sınıfının kendi çıkarlarını koruma ve fırsatları ararken daha saldırgan bir hale geleceğinden hareket ediyoruz. İleride yapılması gereken, emekçi sınıfın kendi çıkarları için organize olması ve ırkçılık yoluyla baskı altına alınanların hedeflerine ulaşmak için bu uğurda mücadele vermeleridir. Biz sosyal adalet hareketleri, mahalle dernekleri ve polis göz altlarına karşı gözlemi örnek olarak anlıyoruz. Bu saydığımız temel örnekler Obama yönetiminin oligarşi

çabaları sosyal sorunlara yaklaşım tarzıyla taban tabana zıt şekilde duruyor. Böyle çabalar bazı septomların çok daha ciddileşmesinin önüne geçebilir ancak sorunların temelinde yer alan nedenlere dokunmayacaktır.

Bu seçimlerin diğer göze çarpan önemli unsuru Obama'nın seçim kampanyası sırasında daha önce rastlamadığımız şekilde Obama'yı destekleyenlerin halkı mobilize etmesiydi. Binlerce gönüllü insan tarafından değişim ve sosyal adalet şiarıyla bağışlar yapıldı, işçiler kampanyasının yürütmesini sağladı. Bu olayı biz büyük bir heyecanla izliyoruz. Eğer içinde yaşadığımız toplumda "halka yakın" bir şekilde organize edilme üzerine yoğunlaşırsa hedeflere ulaşmanın mümkün olduğu tasavvur edilebilir, kendi adımıza direkt aksiyonla gücü talep etmeksizin. Biz bu enerji ve yaratıcılıkla politikacıların bağımsızlık hareketlerine varmaları için teşvik ediyoruz. Sendikaların desteklenmesini, mahalle demokrasisini, polis vahşetine karşı direnmeyi, politik tutukluların desteklenmesini, kitlesel eğitim modelleri için mücadele verilmelidir. Her şeyden önce sistemin bize verecekleri için değil, bizim ihtiyacımız olan şeyler için mücadele etmemiz gerekiyor.

Ayrıca hepimizin seçimi izleyen aylar ve yıllar boyunca ırkçı nefretin dış

vurumu ve organize faşist hareketler için uyanık olmamız gerekiyor. Şu bir gerçek ki, birçok beyaz Amerikalı hala bariz ırkçı ve bundan faydalanmak isteyen insanlar var, sosyal sorunları nefretten kaynaklı şiddete dayanan bir hareket yaratmak için. Seçimlerden saatler sonra Springfield'de siyahlara ait bir kilisenin yakıldığı haberi şaşırtıcı değildi. Gerekli tüm araçları böyle hareketli önlemek için kullanmalıyız.

Kasım 2008

US-NEFAC (Kuzeydoğu Anarşist-Kommunist Federasyonu)

Kaynak:
[http://www.anarkismo.net/
article/10935](http://www.anarkismo.net/article/10935)

Bernd Drücke

Kriz

Problem kapitalizmin kendisi. Dünya çapındaki bankalar krizi bu günlerde gazetelerin ilk sayfalarını dolduruyor. Güya kapitalizm 1929'daki dünya ekonomik krizinden sonraki en ağır krizi yaşıyor. Antimilitaristler, Amerikan militarizminin düşüncefabrikalarında İran'a karşı planlanan savaşın yakın gelecekte gerçekleşmeyeceğini kutlayabilirler. Amerika'nın borç yığını ve ticari açığı devasa boyutta. Yılda 660 milyar doları savaşa ve silahlanmaya ayıran dünya tarihindeki en büyük militer güç iflasın eşiğinde. Yeni savaş suya düştü Kapitalizmin merkezinde duran spekülasyon balonu patladı. Neoliberalizm salıyor. Şimdi "yeni dalga" mı gelecek? "Devlet kapitalizmi" nin yeni bir şekli? Lutz Schulenburg'un yerinde söylemiyle: "Mali kriz neoliberal ekonominin hatası. En başta olduğu gibi son noktasında mutlak devlet, sahtekarlığın, 'sonsuz

sermaye birikimi'nin hayatta kalmasının garantisi." (DİE AKTION s:214 2008 Ekm ortası)
Mali kriz sadece sınırlı bir sevinç kaynağı. Neden oldukları kriz sayesinde sonuç olarak kimlerin kar edeceği belli: Şu anda Avrupa Birliği ülkerinin hükümetlerinin 2 milyar Euro'su ve Amerikan hükümetinin 700 milyar dolarlık vergi geliriyle beslenen büyük bankalar. Şimdi "banka sistemini kurtarma planı" na harcanacak olan bu paranın küçük bir kısmıyla "açlık çekenleri kurtarma planı" gerçekleştirilebilirdi. Ama bu fikir sorumluların aklına gelmiyor. Buna karşılık görünen o ki devletin banka sübvansiyonları dünya çapında sosyal harcamalardan yapılan kesintilerle karşılanacak ve krizin faturası en fakirlere ödetilecek.
Üstelik kapitalist düzenin sonuçları bugün insanlığın büyük bir bölümü için korkunç boyutlarda. Yaklaşık 1 milyar insanın şu anda yeterli besini yok. Araştırma Enstitüsü Ifpri'nin verilerine göre sadece 2008'de bu rakama 75 milyon aç insan eklendi. Ayrıca Birleşmiş Milletler aç insanların sayısının 2007 yılında 800 milyondan 925 milyona çıktığını tahmin ediyor. Kapitalist dünya düzeni, kaynakların adaletsiz dağıtımı, IMF tarafından dayatılan postkolonyal ticari sözleşmeler ve son olarak değil Avrupa Birliği ve ABD'nin biyoyakıt politikası bu açlık felaketinin

nedenleri. Açlık konusunda uzman kişilere göre biyoyakıtların fiyat artışındaki payı %30'larda. Mısır kesinlikle açlık çekenlere besin kaynağı olarak değil bunun yerine Daimler'in, BMW'nin aşırı benzin tüketen makam araçlarının yakıtlarında kullanılsın diye yetiştiriliyor. Kim bu dünya "düzeni" nin şu anda olduğu gibi kalmasını isityorsa, o insanlığın ona yakışır koşullarda yaşamasını istemiyordur.
20 yıl önce hiç kimse doğu Avrupa'nın otoriter "real sosyalist" sisteminin çökebileceğini tahmin edemezdi. Ama kısa zaman içinde tam da bu oldu. Bugün hiç kimse hakim global kapitalizmin yokolacağını tahmin edemez. Fakat insanlığın hayatta kalabilmesinin ön koşulu tam da bu. Kapitalist sistem hiç hata yapmıyor, hata sistemin kendisi. Kapitalizm, yeryüzünün bu şekilde sömürülmesinin ve kirlenmesinin, ortalama her dört memeliden birinin neslinin tükenmesi tehlikesiyle karşı karşıya olmasının, buzulların erimesinin ve gelecek nesillerin yaşam alanlarının tehlikede olmasının sorumlusudur. Sorun kapitalizm. Çözüm, en öncelikli prensipleri karşılıklı yardımlaşma ve çevreye saygı olan özgürlükçü-sosyalist bir toplum düzeni, şiddetsiz, iktidarsız, insancıl bir dünya. Evet, bu bir ütopya ama uğrunda mücadele etmeye değer.

Kaynak:
<http://graswurzel.net/333/krise.shtm>
1

CrimethInc.

Yunanistan'a ve Gelecek Başkaldırılara

6 Aralık'ta 15 yaşındaki Alexandros Gri-goropoulos'un Atina merkezinde polis tarafından katledilmesinden bu yazı yazılana kadar, Yunanistan eşi görülmemiş bir isyanla karşı karşıya.

Nüfusun önemli bir bölümü tarafından desteklenen anarşistler ve öğrenciler polisle çatışıyor, şirket ve kamu mallarını yok ediyor ve kamu binalarını, ticaret ofislerini ve medya merkezlerini ve - söylemeye bile gerek yok- üniversitele-ri işgal ediyor. 12 Aralık itibarıyla polis 4600 kapsülün üzerinde gözyaşartıcı gaz kullandı ve İsrail ve Almanya gibi psikolojik baskı konusunda kötü nam

sahibi iki devletle daha fazlası için iletişime geçti. Yunanistan'da neler oluyor? İş olanağından mahrum gençlerin basit bir protestosu mu yoksa altında yatan sebepler daha mı fazla?

Bütün Bunların Anlamı Ne?

Burjuva medyası polis vahşetini kötüleyen afişleri ve sorumsuz otoriteyi, karışıklığın altında yatan sebebin işsizliğin yaygınlığı ve Yunan gençlerinin içinde bulunduğu kötü ekonomik koşullar olduğunu görmezden geliyor. Böylece radikalleri de içeren birçok insan bu tür konulara da odaklandı.

Şu durumda, isyanın sebepleri ya da katılımcıların motivasyonları hakkında bir şey söyleyebilecek kadar yetkin değiliz ama medyaya güvenmekten daha iyi seçeneklerimiz var. Bazı kapitalist ağızlar, Rolling Thunder gibi bir dergide kullanılsa daha az şaşırtacak bir dille, Yunanistan'daki olayların 11 Eylül 2001'den sonra kesildiği düşünülen globalleşme karşıtı hareketin ikinci bir dalgası olduğunu ilan edecek kadar ileri gittiler. Bunun doğru olabilme ihtimali olmasına rağmen, burjuva medyasının, Truva atı olduğunu ispatlamadan önce, bizim hikâ-yemizi anlatmasından kaygı

duymalıyız.

Eğer ayaklanma yine de Alexandros'un öldürülmesiyle alakasızsa, ekonomi daha istikrarlı olsaydı 15 yaşındakilerin vurulup öldürülmelerinin kabul edilebilir bir şey olduğuna mı inanacaktık? Sonuçta polis Birleşik Devletler'de de her zaman insanları öldürüyor, kimse bunun üstüne tek bir mağaza vitrinini aşağı indirmiyor. Bu basitçe bizim işsizlik oranımızın daha az düşük olmasından mı kaynaklanmaktadır?

Yunanistan'da açığa çıkan öfkenin ekonomik olduğunu -sorunla ekonomik çözümler yoluyla başa çıkılabileceği ve kriz için kapitalist çözümlerin sosyalist olanlardan hiç de daha az olmadığı işaret ediliyor- kabul mü etmeliyiz? Belki Yunanistan'da şu sıralar ayyuka çıkmış olan sömürü, sefalet ve işsizlik daha yumuşakbaşlı bir ulusa ihraç edilebilirdi ya da yeterli güven kendilerini orta-sınıf olarak tanımlayan hoşnutsuz taş-kulelere kadar genişletilebilirdi. Bu yaklaşımlar daha önce işe yaradı; hatta birileri bunun kapitalist küreselleşme sürecinin itici gücü olduğunu söyleyebilir.

Eğer Yunanistan bir şekilde İsveç'e dönüşebilseydi -eğer bütün uluslar,

hiçbiri Nijerya olmak zorunda kalmadan İsveç'e dönüşebilseydi- gençleri vurmak o zaman problem olmayacak mıydı? Bildiğiniz gibi, onlar İsveç'te de anarşistlere ateş ediyorlar.

Yunanistan'daki direniş basitçe sönük finansal manzaranın bir ifadesi kapsamında ele alındığında, olaylar eninde sonunda etkisiz hale getirilebilir ya da yönetilebilir. Fakat burada burjuvanın önemsiz göstermeye çalıştığı, iş başında olan başka güçler var.

Bu isyanlar hiç sebepsiz değildir. Yunanistan'da ateş yakan ve polisle çatışan maskeli anarşistler yüzyılın başından beri alışılmalı bir şey. 1999'da Seattle'daki Dünya Ticaret Örgütü protestolarından hemen önce, Bill Clinton geldiğinde ciddi ayaklanmalar çıkmıştı. O zaman ekonomi tıkrındaydı ve iktidarda huzursuzluğun muhafazakâr hükümetin yarattığı memnuniyetsizlikten kaynaklandığı teorisini geçersiz kılacak şekilde sosyalistler vardı.

Burjuva medya genelde anarşistleri "sözde" gibi nitelendirmelerle önemsizleştirmeye çalışır, görmezden gelir. Burjuva sözcülerinin anarşistlerin Yunanistan'daki bu ve benzeri mücadelelerdeki katılımında detaylarla uğraşmaya zorlanması, anarşist faaliyetlerin ne kadar derin ve ciddi olduğunun bir kanıtıdır. Solcular Yunanistan'daki olayları halkın genel bir ayaklanması

olarak tanımlayabilirler ve kesinlikle olaylara sayısız "normal" insan katıldı, fakat bu noktada bile isyanı anarşistler başlattı ve en etkili bileşeni olarak kaldılar.

Biz, Yunanistan'daki ayaklanmayı basitçe ekonomik bunalımın kaçınılmaz bir sonucu olarak değil, ileriye yönelik halka hitap eden radikal bir inisiyatif olarak görüyoruz.

Ayaklanma Alexandros'un katledilmesiyle kısıktıydıysa da, süregiden alt-yapı ve sosyal durum ile de mümkün kılınabildi - diğer türlü bu şekil katliamlar ABD'de de ayaklanmalara yol açardı. Böylesine ani ve kararlı bir tepki, eğer Yunanistan'daki anarşistler bu duruma uygun bir kültür geliştirmemiş olsaydı, ortaya çıkamazdı. Alexandros'un öldürüldüğü yerde olduğu gibi polisten yoksun özgürleştirilmiş sosyal merkezler ağının meşruluğuna dair köklü inanca ve kuşaklar boyu süregelen direniş geleneğine şükürler olsun ki, Yunan anarşistler öfkelerini isimlendirmeyi bildiler ve onunla hareket etmeyi becerdiler. Son yıllarda, hapishane sistemine, göçmenlerin hor görülmesine ve okulların özelleştirilmesine karşı verilen bir dizi mücadele, sayısız gence militan eylemlerde deneyim elde etme şansı tanıdı. Polis cinayetini haber veren yazılı mesajlar dolaşıma

sokulur sokulmaz, Yunan anarşistleri tam olarak nasıl tepki vereceklerini biliyorlardı, çünkü bu daha önce de birçok kez karşı karşıya kaldıkları bir şeydi.

Yunanistan kamuoyu, Amerikan destekli diktatörlüğe karşı verilen mücadeleyi sahiplenerek, direniş hareketine hâlihazırda sempati duymaktadır. Bu açıdan Yunanistan, sokak çatışmalarının ve sınıf savaşının yoğun olduğu Şili'ye benziyor. Alexandros'un öldürülmesi ile, anarşistler sonunda kitlelerde saygı uyandıran bir hikâye elde etmişlerdi. Başka bir politik bağlamda, liberaller ve diğer fırsatçılar bu trajediyi kendi çıkarları için sömürme imkânı bulabilirdi fakat Yunan anarşistleri bir an önce inisiyatifi ele alarak ve anlaşmazlığın çerçevesini çizerek bu olasılığın önüne geçtiler.

Ekonomi değil budala!

Her zaman ekonomi denir. Fakat durgunluk zamanlarına eşlik eden sadece ekonomik zorluklar değildir - Yunanistan'daki direniş aynı zamanda sömürüye, yabancılaşmaya ve nüfusun önemli bir bölümü işsiz olsa da olmasa

da gençleri öldürmeleri için sahneyi polislerle bırakan kapitalist sisteme içkin hiyerarşiye başkaldırır. Tekrar etmek gerekirse, eğer yabancılaşma ve hiyerarşi yalnız başına etkili bir direnişe ilham kaynağı olabilseydi, Birleşik Devletler'de çok daha fazlasını görürdük. Yunanistan'daki belirleyici etken ekonomi değil, güçlü bir anarşist hareketi inşa eden birikmiş denemelerdir. Eğer ABD'de baskı ve adaletsizliğe karşı aynı tepkiyi verme kapasitesine sahip olmak isteseydik, bunun benzer bir hareket geliştirmenin kısa yolu yoktur. ABD 'de şimdiye kadar ortaya çıkmış bazı dayanışma eylemlerinde olan şekilde militan eylemler bazı deneyimler ve ivmeler sağlayabilir, fakat sürekli kültürel alanlar yaratmak muhtemeldir ki daha gereklidir. ABD'deki anarşistler Yunanistan'daki yoldaşlarından daha farklı bir bağlamla yüzleşiyorlar. Yunanistan Avrupa Birliği'nin sıradan bir üyesi iken ABD daha baskıcı aygıtlarla küresel kapitalizmin merkezi olmaya devam ediyor. ABD'de polislerle karşı karşıya gelmenin yasal sonuçları kuvvetle muhtemel daha serttir, en azından tutuklularla dayanışma konusunda. Nüfusun büyük çoğunluğu daha tutucu ve hem radikal hem de baskı altında tutulan topluluklar hapisteki korkunç sayıdaki insan ve iş

piyasasının iş garantisi içermemesi yüzünde çok parçalı haldeler. Direniş gelenekleri süreklilik arz etmiyor- toplulukların büyük çoğunda, kolektif anarşist hafıza on yıldan öncesine uzanmıyor. Yunanistan'daki olaylar ilham verici, fakat ABD'deki anarşistler çatışmaların yarattığı yüzeysel görünümünden ziyade onların altyapısından büyük ihtimal daha fazla şey öğreneceklerdir. Benzer şekilde, ABD'deki radikaller Yunan anarşistlerinden, yerel anarşist topluluklar için asıl önemli şeyin ne olduğunu unutmadan ilham alabilirler. Yunan anarşistleri yüzleşme konusunda açıkça sivri seler de bu onların iç-hiyerarşiyle ve baskı formlarıyla mücadelede de aynı donanıma sahip olduklarını garanti etmez. Fikir ayrılıklarını çözme ve gücün yatay dağılımını sağlama konuları bir anarşist proje için

her tür saldırı ve savunma olayı kadar gereklidir. Yunanistan'daki olayların büyüünün, ABD'li anarşistleri oybirliği, uzlaşma temelli karar alma ve ayrıcalık konularında tartışmadan alıkoyması büyük bir şanssızlık olur.

Ufuktaki isyanlar?

Son iki haftadaki olaylar, 1994'te Zapatista isyanının yaptığı gibi mücadelenin küresel bağlamda çerçevesini yeniden çizmeye yardım edebilir. Yunanistan'daki isyan şu anda dünya üzerindeki tek büyük huzursuzluk değil, fakat muhtemelen en çok umut vaat eden. Çünkü açıkça hiyerarşik güçlere yöneltildi. Mevcut mücadelelerin çoğu, hatta hükümetler tarafından organize edilmeyenleri bile, bu kadar umut vaat eder hale bürünmedi. Devletin tek kutuplu şiddeti dışında silah kullanan herkes hiyerarşinin yok edilmesi için kavga veriyor değil. Ulusalçı kampanyalar, köktenci haçlı seferleri, dinci ayrışmalar, etnik çekişme ve yasadışı kapitalizmin çete savaşları insanları özgürleşme umudu bırakmadan birbirine düşürüyor. Eğer ezilenlerin birbirine düşüren değil

sömürenlere karşı geldiği bir gelecek hayal ediyorsak, özgürlük mücadelesi için görünür emsaller kurmalıyız. Yunanistan bunlardan biri olabilir. Otoriteyle yüzleşmenin karakteri konusunu belirlemek için inisiyatif alırsak, daha küçük ölçekte benzer emsalleri ABD'de de yaratabiliriz. Geçtiğimiz yaz yapılan Ulusal Cumhuriyetçi Kongresi'ndeki anarşist seferberlik tartışmalı da olsa buna örnek gösterilebilir, her ne kadar tek biçimi o olmasa da.

Bugün parti komünizmi büyük oranda kredisini kaybetti ve en etkili direniş hareketleri devlet iktidarını ele geçirmeyi uygulanabilir ve arzulanan bulmamaktadır. Bu mevcut dünya düzenini eleştirisini yapmak için geriye iki yol bırakıyor. Biri Obama, Lula ve Chavez gibi üzerinde uzlaşılmamış devlet şeklini ve şans eseri kendi güçlerini yeniden meşrulaştırmaya yarayan reformcu devlet başkanlarını desteklemek. Diğeri ise, şu anda Yunanistan'da olduğu gibi bilinçli şekilde ya da 2005'te Fransa'da olduğu gibi sosyal ve ekonomik marjinalleşmenin sonucunda güce karşı yürütülen bir mücadelenin olanaklılığı. İkinci yol görünürde var olmayan bir zafer vaat ediyor fakat bu yeni bir dünya için ilk adım olabilir.

Eğer korkarsak bu normalliğin geri dönmesidir. Yok edilmiş ve yağmalanmış şehirlerimizin ışığında sadece öfkemizin açık sonuçlarını görmüyoruz, ayrıca yaşamaya başlamanın olanaklarını da görüyoruz. Bizim kendimizi bu olasılığa hazırlamaktan ve bunu bir yaşam deneyimine dönüştürmekten başka yapacak bir şeyimiz yok; günlük yaşam alanlarına yerleşerek, yaratıcılığımız, tutkularımızı maddeselleştirmek için gücümüz, seyretmek için değil inşa etmek için gücümüz. Bu bizim hayat boşluğumuz. Geri kalan her şey ölü.

Atina Politeknik bildirisinden

Kaynak:
<http://www.crimethinc.com/blog/2008/12/20/greece-and-the-insurrections-to-come/>

SchNEWS

UYANIN!! Elinizde Aristo'dan Daha Güzel Bir Şişe Var...

*Yunanistan'da mücadeleye devam
15 yaşındaki punk'ın katledilmesinden sonra
Atina'da isyanlar patlak verdi*

Altı gündür süren sert isyanda, bankalar ve hükümet binaları yanıp kül oldu, polis karakolları molotof kullanan binlerce öfkeli eylemciyle kuşatıldı. Üniversiteler işgal edildi, genel grev ilan edildi, muhalefet yeni seçimler için çağrıda bulundu ve bütün bunlar olurken ikti-

dardakiler ortalarda pek görünmüyordu. Atina'daki tıp fakültesi öğrencileri, Sağlık Bakanı'nı bakanlık binasında bir saat kadar rehin tuttular. Birkaç kabine üyesi olaylara ilişkin demeçlerinde, kendileri için yapacak hiçbir şeyin olmadığını beyan ederek kaos ortamından sıyrılmaya çalıştılar. Toplamda 600 binanın hasara uğradığı ve 200 milyon euro değerinde zarar oluştuğu biliniyor.

Her şey geçen Cumartesi 15 yaşında bir punk olan Alexis'in polis kurşunuyla öldürülmesi sonrası başladı. Faşist polisin işlediği bu soğukkanlı cinayet cep telefonu kameralarına yakalandı ve polis karşıtı isyan dalgası için bir kıvılcım oldu. Yunan polisinin gözyaşartıcı bombalar ve coplarla

durumu şehir çapında bir isyana çevirdi ve genç anarşist punklar polis hakkındaki düşüncelerini söyleyebilme fırsatını buldular, polislerin anlayabileceği tek dilde.

Eylemciler ve polis arasında çatışmalar devam ederken, Yunanistan sokakları yanan polis arabaları ve isyan önleme

araçlarla dolmuş durumda. Salı günü çevik kuvvetin komuta merkezi ve parlamento binası kuşatıldı. Gösterilerin ilk günlerindeki, eylemcilerin öfkesinin biteceğine dair söylentilere karşın daha dün (11'i) yaklaşık 12 polis karakolu saldırıya uğradı. Irkçılık ve canilikleri gibi sağ gruplarla olan bağlantıları da dillerdedir Yunan polisinin. 70'lerden, faşist albayların sonu geldiğinden beri hiç yenilenmediler. Aşağı yukarı bütün Yunanlıların, polislerin caniliğiyle ilgili bir hikâyesi vardır. Yunan polisi genç çocuğu öldürdükten sonra, her zamanki kibirli yolu izleyerek, olayı seken bir kurşunu sebep gösterip çarpıtmaya çalıştı. Ancak "sadece onun ayağına nişan almıştım" demek kabul edilir bir

savunma değildir. Çünkü eğer kişi bir çocuğa ateş etmişse, zaten sınırını çoktan aşmıştır.

Ancak Yunanistan gençliği ve yaşlı nüfusun da büyük çoğunluğu polisin bu yalanlarının farkında görünüyor. Gösteriler polis karşıtı protestoların ötesine geçerek, hükümet karşıtı doğrudan eylemlere dönüşmüş durumda. Yunanistanlılar yıllardır yoz ve kifayetsiz hükümete katlanmakta, devlet zenginliklerini çarçur ederken ve maddi ilerlemelere dair umutlarını kırarken izlemekle yetinmekteydiler.

YUNANLILAR ÖĞRENİYOR

Olaylar orta sınıfta derinden etkileyerek uç bir noktaya ulaştı. İşçi sınıfı ve işsizler zaten güçlüklerle uğraştıklarından bu çalkantılı dönem onlara şok edici bir etkide bulunamaz. Zenginlere gelince; işçileri yoksullaştırmaktaki dostları orta sınıf olduğu sürece geceleri rahatça uyuyabilirler. Ancak orta sınıf sarsıldığında zenginler tehlikede olduklarını anlarlar.

Yunanistan'da 800 euro kuşağı olarak

bilinenler (mezun olduktan sonraki işlerde aylık 700 sterlin'e çalışacak olan sözde "nezih" orta sınıftan yüksek vasıflılar) Avrupa Birliği'ne girilmesinin, Kuzey Avrupa formuna (refaha ve fırsatlara) kısa yoldan bir geçiş sağlayacağını umuyorlardı. Ancak elde edebildikleri İngiltere'deki fiyatlarla Doğu Avrupa'nın maaşları oldu ve ülkelerinin nasıl olup da ölüm çağına ilerlediğine dair sohbetlere başladılar.

Gerçekten ilginçtir ki; sokaktaki insanlar devlete meydan okumak için anarşist pankartların arkasında toplanır oldular. Yunanistan Indymedia dünyadaki en aktif yerel indymedia sitesi olarak görülmekte ve giderek zayıflayan Stalinist grupların yaşlı muhafızları, 1989'dan beri parlak bir fikir öne süremediler.

Bizimle konuşmaya istekli Atinalı bir solcunun anlattıkları şöyle: "Yunanistan yayından fırlayacak bir ok gibi. Şuan burada imkânsız görünen bir durumun içindeyiz. Bütün umutlarımız aniden yıkıldı. Burası fakir bir ülke ve doğal olarak insanlar uysal ama insanların umutlarını çaldığınızda her şey mümkün olabilir. Sadece birkaç yıl önce, anarşistler büyük çoğunluk tarafından sorun çıkaran ayaktakımı olarak görülüyordu.

Ancak herkes birden radikalleşti. Bir örnek vereyim: Bazı arkadaşlarım, süpermarketlerden malzeme çalıp fakirlere dağıtan anarşist grupların içinde. İnsanlar birkaç yıl önce bunu duymak bile istemezken, anarşistler şimdi bunu yaptıklarında takdir ediliyorlar."

protestoları göze aldığımızda, bu yerel hareketler uzun süredir yaptıkları yanına kâr kalan bencillere ve kendini beğenmişlere karşı çıkan genel bir hareket içinde bütünleşecek gibi görünüyor.

Ve olası ki, yalnızca olası ki, Yunanistan'da olan bitenler sadece bir başlangıç. Kıvılcımı (Alexis'in ölümünü) ve özgün yerel meseleleri (neredeyse morderdamamızın bile, hükümetin yeterlilik ve erdem numunesi gibi görünmesini sağlayan bir hükümet) bir kenara bırakın; geriye kalan birinci dünya ülkelerinde görmeye başladığımız şey, kredi sıkışıklığının (daha iyi bilinen ismiyle bir resesyonun) etkileri. Yunan ekonomik mucize-dışılığının altındaki halıyı kaldıran baskıların aynısını İngiltere'de de var; buradaki tek fark, insanların görel zenginliğinin, onları yükselen yiyecek ve petrol fiyatlarından koruyan bir kalkan oluşturması. Yunanistan'da bir somun ekmeğe veya otobüs biletlerine yapılan birkaç kuruşluk zam, belki birileri bununla ilgili bir şeyler yapabilir ve belki, bunu yapacak olan belki de bizlerizdir gibisinden İnsanlığa yönelik imarlarda bulunan horuldanmalara dönüşüyor.

Obama'nın Chicago'daki mahallesinde olan fabrika işgallerini ve İtalya'daki genel grevi (ayrıca İzlanda'daki sert

Birçoklarına ilham kaynağı olan Yunanistan'daki anarşi (ve anarşizm), Avrupa çapında yayılmaya başladı. The Times gazetesi "İtalya, İspanya, Rusya, Danimarka ve Türkiye'de ayakta kımı şiddet içeren eylemlerde bulundu" gibi haberlere yer verdiğinde, anlıyoruz ki bir şeyler olup bitmekte. Bakıldığında Almanya, Melbourne, New York ve daha birçok farklı ülke ve şehirde dayanışma eylemlerinin yapıldığı görülür. Britanya Adası da eğlenceye katılanlar arasındadır. Zira; geçtiğimiz günlerde, yüzlerce insan Edinburgh'da Yunanistanlı yoldaşlarını desteklemek için yürüdü, Londra'da Yunan elçiliği kapatıldı ve Bristol'da 30 polis aracı saldırıya uğradı. Benzer şekilde Newcastle, Leeds ve adadaki daha birçok şehirde eylemler yapıldı. (Yunanistan'ın ulusal taşımacılık şirketi) Olimpik Havayolları da Çarşamba günü eylemciler tarafından ablukaya alınmıştı.

Kaynak:
<http://www.schnews.org.uk/archive/news659.htm>

Collective
Reinventions

Yunan Ateşi: Karışıklıktan Sosyal İsyanı

*Yunan İsyanının Elde Ettikleri ve
Hareketi İlerletebilecekleri
Değerlendiren Bir Yazı*

Bu karede; polis merkezine molotof kokteylleri yağıyor, patlamalar sokağı aydınlatırken ulusal

Noel ağacı kızgın protestocular tarafından ateşe veriliyor. Yunanistan'daki kargaşa isyan ateşinde gerçekleşiyor gibi görünüyor, fitili ateşleyen 2 hafta önce bir gencin polis tarafından öldürülmesi oldu. Aslında ateşin ardında daha büyük bir yangın var. Polise karşı yükselen öfke isyanın boyutunu değiştirdi. Geniş

genç kitleleri de içine alarak sınırlarının ötesine taşındı. Bu dallanıp budaklanan hareket Yunan karakterinin etkisiyle dik-kati farklı yerlere çekti. Fransızlar bu "hastalık"ın ülkelerindeki gençlere de sıçraması yönündeki kaygılarını dile getirdi. Yine bu ülkede, ikinci eğitim sisteminde gerçekleştirilmek istenen reformları engellemek isteyenlerin bu isyanlardan feyz almasından korkuluyor. Türkiye gibi birçok ülkede de Yunan isyanıyla dayanışmak ve isyana olan sempatiyi göstermek için gösteriler düzenleniyor.

- İzlemeyi kesin, sokağa çıkın

Polisin öldürmesiyle ilgili olan tepkiler, polis ve birkaç anarşist arasında geçen bir çatışma olarak algılanırsa, olaylar birkaç günden sonra tarihin tozlu yapraklarına gömülebilir. İsyanla ilgili olarak ilgi çekici olan isyanın nasıl büyüdüğüdür. Sokak çatışmalarından lise ve üniversite işgallerine dönüşmesi, televizyon kanallarının işgal edilerek bambaşka bir hayalciliğin ortaya çıkmasıdır. Ulusal NET televizyonunun izleyicileri 16 Aralık'ta Yunan başbakanının yarım konuşmasını izlediler, ellerinde "İzlemeyi kesin,Sokağa çıkın." yazılı dövizler taşıyan protestocuları gördüler. Bir gün sonra Parthenon'un dört bir yanı isyanla ilgili bayraklarla süslendi. 18 Aralık'ta genç göstericiler Atina'da

kaldığımız geniş kapsamlı saldırılara karşı koymak için 'taban' kolektifini kurmak tek çözümdür." İsyancı İşçilerin Genel Meclisi'nin Açıklaması, Atina, 17 Aralık 2008

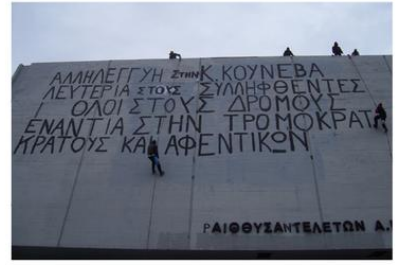
büyük barkodlar giyerek eşya olmadıklarını gösterdiler. İşaretler şairaneydi ve isyanın yaratıcı tarafını gösteriyordu.

Birinci haftanın sonunda polisle çatışmalar genişledi. Medyanın ve hükümetin "suçlu" olarak addettiği ve tecrit ettiği devrimci azınlık, anti-otoriter ve anti-kapitalist bir bildiri yayınladı. Hemen herkes isyanın sadece anarşistlerle sınırlı kalmadığını anladı. Fazla kişi isyana dâhil olduğundan ve bu kişilerin kendini ifade etmesi gerektiğinden, hareketin kendini ifade etme biçimi öncesine göre çok değişti. Bu çoksesliliğin ortasında, bir tür diyalektik sokaklardaydı ve binaları işgal etti. Polisin mağdur ettiği göçmenlerin de katılımıyla isyan saf bir Yunan olayı olmaktan çıktı. İşçiler de harekete katıldı. 17 Aralık'ta bir grup "isyancı işçi" Yunan İşçilerinin Genel Federasyonu merkez binasını işgal etti. Bir de bildiri yayınlayarak işgalin amacını belirttiler:

"İsyanın kendi kendine yarattığı sosyal açılımın devamı olarak bu alanı ilk defa açarken, (...) Biz; anlaşmak, konuşmak, karar vermek ve harekete geçmek için kendi sesimize sahip olmalıyız. Maruz

İsyan karşısına dizilmek Yunan devletinin gücü haline geldi. Bazı yerlerde Golden Dawn'ın katillerinin provokasyonları oldu. Karşı ayaklanmalarla rollerini oynayan partiler de oldu. Stalinistlerin KKEsi (Yunanistan Komünist Partisi) polisle çatışmalarla ilgili olarak aşağılık iftiralarda bulundu. Özgür "yeni sol" parti SYRIZA (Sol ve İlerici Güçler Koalisyonu) protesto hareketine eleştirel bir destek sunarak seçimler için rant peşinde koştu.

Yunan hareketinin işgalleri daha geniş kapsamlı olursa, ayaklanma, geçen yıllarda Fransa'da olan gösterileri saymazsak son 20 yılın en önemli isyanıdır. Yunan isyanını ilgi çekici kılan özelliği değişken ve hareketli bir yapıya sahip olmasıdır. Bu yapı hareketin bazen isyancı bazen işgalci bazen de protestocu olmasından ileri geliyor. Yine de isyanın anlamının genişlemesi için bildiride geçen "sosyal açılım" tabirinin tam anlamıyla ifade edilmesi gerekiyor yoksa sahiden yitik bir fenomen ve sadece radikal gençlere ait bir olay olarak kalır. Böyle olabileceğine dair işaretler de var, ama o zaman bu sahici bir inkârdan bir

Yunanistan hakkında;
İnsanların kendilerini ifade
olanağı bulduğu söylenebilir

"Gelecek Yok" klişesini bazılarına da kendilerine gururla "los incontrolados" (kontROLSÜZLER) diyen İspanyol anarşistlerini hatırlattı. "Kontrol Yok"ta anlatılmak istenen, hareketin kendi kendini organize ettiğiydi. Bu sosyal ilişkilerin tasarlanmasıydı. Ya İspanyol devrimindeki gibi ya da bir tür nihilizmle son bulacaktı.

İsyankârlar özel mülke ve kamu mallarına saldırarak gösterdi ki bunlar bir madalyonun iki yüzüydü. Genel geçer unvanları hiyerarşi, dışlama ve sömürü olan bir madalyondu bu. İsyân başka bir hükümet için değildi başka bir toplum düzeni içindi. Hareket şunu da hatırlattı ki dünyadaki radikal dönüşüm bazı kaçınılmaz "tarih kuralları"yla olmuyordu. Tarafsız bir değerlendirme eklemek gerekirse, isyan çok sayıda insanın müca-dele, kendini duyurma, bir şeyleri değış-tirme isteğinden doğmuştur.

Bizans Döneminde içeriği tam olarak bilinmeyen güçlü bir silah vardı, adı da "Yunan Ateşi"ydi. Bu isyanda da ateşi yakmak için bu tür bir yakıt vardı. İsyân ateşi önu kapalı görünen çağları ve

tıkanmış ufukları açtı. Teslimiyetçiliğın ve kaderciliğın yerine yanacak yeni güçlü ışıklar koydu.

Bu senaryoyu başka yerlerde hayata geçirmek aynı sonuçları vermeyecektir. Polis yasaları Yunanistan'dakilere nazaran çok daha katı olan, molotof kokteyllerine müsamahası yok denecek kadar az düzeydeki ve Yunan Üniversiteleri gibi yasaklı -polisten korunmuş- alanları olmayan ABD gibi yerlerde bir şeyler yapmak daha zor.

Yunan isyanına öykünmek kolay olabilir ama isyanın gerektirdikleri ciddi özellikler; atılganlık, enerjiklik, yaratıcılık ve zekâ.

Nasıl yunanistandaki olayların sonu daha gelmediyse, bu yazı da henüz bitmedi. Onu gelecekte uzatmayı düşünüyoruz. Her türlü yorum, eleştiri ve ekstra bilgiye açığız.

COLLECTIVE REINVENTIONS
P.O. Box 61036
Palo Alto, CA 94306
contact@collectivereinventions.org
www.collectivereinventions.org

Kaynak:
<http://libcom.org/news/greek-fire-riot-social-rebellion-collective-reinventions-20122008>

**CrimethInc. -
Void Network**

Bir İsyan Nasıl Örgütlenir?

Röportaj

**Şehirdeki eylemler nasıl koordine edildi? Şehirlerarası koordinasyon nasıl sağlandı?*

Uzun süreli dostluklara ve yüzde yüz güvene dayalı yüzlerce arkadaş grubu, bunun yanı sıra Atina'daki üç ve Selanik'teki üç büyük işgal evinden gelen daha büyük gruplar var. Yunanistan'da 50 sosyal merkez, ülkenin bütün üniversitelerinde de anarşist politik oluşumlar var. Aynı zamanda bütün büyük kentlerde Anti-otoriter Hareket'in şubeleri var, kişisel ilişkilere, telefon ve internet

iletişimine dayanan, arkadaş grupları arasındaki bir ağ örgütlenmesi olan Kara Blok da Yunanistan'ın bütün kentlerinde etkin. Bunların her biri için, Indymedia, gerekli bilgilere ulaşmakta çok önemli bir stratejik noktadır; çatışmaların nerede gerçekleştiği, polislin nerede olduğu, sivil polislin nerede tutuklamalara giriştiği, her yerde olan, biten dakika dakika bildirilir. Duyuruların, gösteri ve eylemler için çağrılar yapılması açısından da politik düzeyde çok kullanışlıdır. Elbette, koordinasyonun pratikte ilk olarak arkadaştan arkadaşına cep telefonları aracılığıyla gerçekleştirildiğini unutmamak gerek; genç öğrencilerin inisiyatiflerini, gösterilerini ve doğrudan eylemlerini koordine etmekte kullandıkları başlıca yol da budur zaten.

**Eylemleri örgütleyen ne gibi yapılar ortaya çıktı?*

a) Her türden küçük arkadaş grupları sokaklarda kendiliğinden kararlar alıyor, eylemler planlıyor ve bunları kaotik, kontrol dışı bir şekilde yürütüyorlardı; ülkenin dört bir yerinde binlerce eylem aynı anda gerçekleştiriliyordu.
b) Her öğleden sonra işgal edilmiş okullarda, işgal edilmiş kamu binalarında ve işgal edilmiş

üniversitelerde genel toplantılar düzenleniyordu.

c) Duyurular ve eylemlerin stratejik koordinasyonu için Indymedia kullanıldı.
d) Çeşitli komünist partiler kendi öğrenci konfederasyonlarını örgütlediler.
e) Bir de özellikle çok etkili bir birlik bizzat Alexis'in arkadaşları tarafından örgütlendi ki, bu birlik gösterilerde, eylemlerde, okul işgallerinde ve öğrenci mücadelesi için genel duyurular ilan edilmesinde öğrencileri örgütliyordu.

** Daha önceden varolan, insanların örgütlenmeye gittiği yapılar var mıydı?*

İlk kez sokağa inen geç öğrenciler ve göçmenler için cep telefonu yeterdi artardı bile; bu, olaylarda tamamıyla kaotik, önceden kestirilemeyen bir unsura yol açtı. Diğer yandan, Genel Toplantılar, anarşistlerin ve anti-otoriterlerin 30 yıldır her türlü eylemde kullandıkları bir örgütlenme aracıdır. Bütün arkadaş gruplarının, işgal evlerinin, sosyal merkezlerin, üniversite işgallerinin ve diğer örgütlenmelerin de kendi toplantıları olur. Bazı katılımcılar da sol siyasi örgütlenmelerden, solcu ve anarşist üniversite oluşumlarından gelmektedir. Çatışmalar sırasında, liseli gençlerin oluşturduğu yeni koordinasyon ağları olarak internette birçok yeni blog ortaya çıktı.

* *Bunlardan başka nasıl insanlar eylemlere katıldılar?*

Çoğunluğu anarşistlerdi, bunlardan yarısı yaşlıca diyebileceğimizden oluşuyordu; bazıları daha önceki bazı eylemlerinden dolayı haklarında suçlamalar yapıldığı için tutuklandıklarında mahkûm edilmek gibi yüksek riskler altındaydı. Bunların yanı sıra 16-18 yaşında binlerce öğrenci vardı; birçok Roman çocuk maruz kaldıkları sosyal baskı ve ırkçılığın öcünü alıyordu. Başka toplumsal mücadelelerden biriktirdikleri deneyimleriyle yaşlı devrimciler de vardı.

* *Ne tür farklı eylemler yapıldı?*

a) Kırıp dökme, yağmalama ve yakma genç insanların başlıca eylemleriydi. Sık sık pahalı alışveriş semtlerine saldırdılar; lüks mağazaların içine girip içerideki her şeyi alarak, havadaki gözyaşı gazının etkisini azaltmak için yaktılar. Baş aşağı edilen otomobiller barikat olarak kullanılarak, polislin belirli bir uzaklıkta tutulup özgür alanlar yaratılması sağlandı. Polis 4.600'den fazla gaz bombası kullandı - yaklaşık 4 ton- fakat insanlar sayısız ateşler yakarak, devletin insanlara karşı

kullandığı bu kimyasal silaha rağmen nefes alınabilecek bölgeler yarattı. Binlerce insan, yakılan ateşlerden çıkan siyah dumandan, gözyaşı gazının neden olduğu beyaz dumana bastırıldığını fark eder etmez, ellerinin altındaki her şeyi yakarak gözyaşı gazından korunmaya çalıştı. Kaldırımları çekiçlerle parçalayarak, ortaya çıkan binlerce taş silah olarak insanların kullanımına hazır hale getirmek de bir başka teknikti; elbette kişisel inisiyatif kullanarak molotof kokteylleri hazırlayıp, fırlatmak da vardı. Bu son taktik özellikle ayaklanma polisini korkutmak, göstericileri göz ardı etmelerini engellemek için kullanıldı. Saldırı ve kaçış sırasında mekân ve zaman kontrolünü elde tutmak için de işe yarıyordu.

b) Ülke çapında sayısız bankaya, polis karakoluna ve polis arabasına sopalarla, taşlarla ve molotof kokteylleriyle saldırıldı. Küçük kentlerde bankalar ve polis birincil hatta tek hedefti; küçük ölçekli cemaatlerin var olduğu bu nedenle de yüz yüze ilişkilerin sürdürüldüğü bu kentlerde dükkânların yakıp yıkılması uygun görülmedi ama birkaç çokuluslu mağazalar zincirine dâhil olan dükkân bunun dışında tutuldu.

c) Her türden kamu binasında, belediye bürolarında, kamu hizmet bürolarında, tiyatrolarda, radyo istasyonlarında, televizyon kanallarında 50-70 kişilik gruplar tarafından simgesel işgaller gerçekleştirildi. Sokaklarda, otoyollarda,

işyerlerinde, metro istasyonlarında, kamusal alanlarda ve daha birçok alanda sabotajlar ve ablukalar gerçekleşti, bu sırada binlerce bildiri insanlara dağıtıldı. d) Parlamento binasının önünde ve her kentte, her gün sessiz protestolar, sanat gösterileri, şiddet içermeyen eylemler gerçekleştirildi. Bu eylemlerin çoğuna polis acımasızca saldırarak gözyaşı gazı kullandı, insanları gözaltına aldı. e) Solcular, halka açık mekanlarda, underground müzik gruplarının, siyasi bilince sahip pop yıldızlarının katıldığı konserler düzenlediler. Bu konserlerden en büyüğü Atina'da gerçekleşti, 40'dan fazla sanatçı ve 10.000 dinleyici katıldı. f) Komünist Parti tarafından, denetimli öğrenci gösterileri düzenlendi. Bunların birçoğuna, kaotik, kendiliğinden öğrenci gösterilerine olandan daha az katılım gerçekleşti.

** Katılımcıların ne kadarı daha önce böyle eylemlere katılmıştı? Kaçtı için bu "bir ilk"ti?*

Binlerce insandan birçoğu deneyimli anarşist isyancılar, anti-otoriterler ve özgürlükçü otonomculardır; bunlardan yarısı daha önce ceza aldıklarından dolayı sadece önemli mücadeleler sırasında sokağa çıkan yaşlıca anarşistlerdi. Son üç yıl içinde, Sosyal Güvenlik yasasına ve eğitimin özelleştirmesine karşı gerçekleşen toplumsal mücadeleler sırasında ve 2007 yılında Yunan doğal arazisinin neredeyse yüzde 25'inin yapı küllendiği sırada düzenlenen kendiliğinden gelişen muazzam gösterilerle radikalleşen binlerce genç vardı.

Tahminimizce, insanların yüzde 30'u ilk kez ayaklanıyordu.

** Eylemlerde kullanılan taktiklerden hangileri Yunanistan'da daha önceden kullanılmıştı? Bunlar bu isyan sırasında yaygınlaştı mı? Eğer öyleyse bu nasıl gerçekleşti?*

Kullanılan taktiklerden birçoğu uzun süredir Yunanistan'da kullanılmakta olan taktiklerdir. Bu mücadelenin en önemli yeni özelliği bütün ülke çapında hemen, bir anda eylemler gerçekleştirilmesidir. Anarşist etkinliğin sürdürüldüğü en önemli semtlerden birinde bir gencin katledilmesi, bir anda ortaya çıkan bir tepkiyi ateşlendirdi; ölümlünü izleyen beş dakika içinde, bütün ülkedeki anarşist hücreler harekete geçti. Birçok vakada, polis, insanların neden kendilerine saldırdığı konusunda anarşistlerden çok sonra haberdar oldular. Yunan toplumu için ülkedeki genç insanların "anarşist şiddet, yakıp, yıkma" gibi taktikleri benimsemesi bir sürpriz oldu, fakat bu anarşistlerin eylem ve düşüncelerinin son dört yıl içinde Yunan toplumu üzerinde bıraktığı genel etkinin bir sonucuydu.

** Eylemler sırasında, katılımcılar arasında herhangi bir anlaşmazlık yaşandı mı?*

Komünist Parti kendisini anarşistlerden ve solculardan ayrı tutarak, başka gösteriler düzenledi. Komünist Parti'nin

yayınladığı duyurular, ana akım medyada boy göstermeleri, parlamentodaki demecileri ve bütün sol örgütlere karşı gerçekleştirdikleri olumsuz propaganda, her türlü sosyal değişim çabasının karşısına gerçek bir düşman gibi çıktıklarını kanıtladı.

** Kamuoyunun eylemler hakkındaki kanaati neydi?*

Bir tele-demokrasi devrinde "kamuoyu" denilen şey oldukça tartışma götürür bir kavramdır. Genel anlamda konuşacak olursak, televizyonda bizim "yoksul insanların dükkânlarını yaktığımız" söylendiğinde "kamuoyu" korkar, ama isyanın yer aldığı pahalı semtlerde ne türden mağazaların bulunduğunu halk bilir; televizyondan, öfkeli göçmenlerin sokağa çıkıp yağmaya giriştikleri söylendiğinde korkarlar ama aynı zamanda göçmenlerin yoksul ve çaresiz olduklarını da bilirler, üstelik göçmenlerin çok azı sokağa çıkmıştır. İsyân hakkında açıklamalarda bulunan birçok sanatçı, kuramcı, sosyolog ve benzeri şahsiyetler oldu, bunların birçoğu bizim davamızdan faydalandı; bazıları muhtemelen zamanın ruhunu yakalayabilme telaşına kapılmıştı ama diğer yandan bazıları da bu durumu kendi gerçek düşüncelerini dürüstçe ifade edebilecekleri bir fırsat olarak gördüler. "Kamuoyu" 15 yaşındaki bir gencin bir

polis memuru tarafından öldürülmesine karşı öfkeliydi, daha da beter nefret ettiler polisten; zaten kimse sevmez polisi. Yunanistan'daki "normal" insanların çoğunluğu, sağcı hükümete de, önceki (ve muhtemelen gelecekteki) sosyalist hükümete de güvenmez, polisi de, pahalı mağazaları da, bankaları da hiç sevmezler. Şimdi artık, isyanın toplumsal ve ahlaki meşruiyetini ortaya koyan yeni bir genel kanı ortaya çıkıyor. Yunanistan'ı yönetmek önceden de zordu, şimdi artık daha da zorlaşacak.

** Olayların bu şekilde gerçekleşmesinde eski diktatörlükten geriye kalan mirasın rolü neydi? Genel kanıyı ve eylemleri nasıl etkiledi?*

1973'te yedi yıl süren diktatörlüğe karşı isyan etme riskini üstlenenler sadece gençler oldu; diktatörlüğün sonunu getiren tek neden bu olmasa da, öğrenciler kolektif hafızaya Yunanistan'ı diktatörlükten ve ABD tahakkümünden kurtaran gençler olarak kazandı. Gençlerin herkesin yararına büyük riskler üstlenebileceği yaygın bir inanıştır, bu da öğrenci eylemlerine umut

içinde hoşgörülle yaklaşılmasını sağlar. Elbette artık eski bir hikâye bu, çatışmaların arka planında bir etkisi olsa da, çelişkinin kaynağı olarak görülmemekte. Bir başka etki de, 1991'de ve 1995'te eğitimin özelleştirilmesine karşı yürütülüp, hükümet planlarının değişmesiyle sonuçlanan ve bugüne kadar eğitimin özelleştirilmesini engelleyebilmiş olan öğrenci hareketlerinin geride bıraktığı etkidir. Kabul etmek gerekir ki, 2007 ayaklanmasıyla muhtemelen Yunanistan tarihinde anarşist hareket şimdiye kadar ki zirve noktasına erişmiştir. Bütün ülkeye yayılmış, toplumun büyük bir kısmı üzerinde, eylemler, sloganlar ve düşünceler bakımından büyük bir etki bırakmıştır. Fakat daha önceki öğrenci mücadeleleri, özellikle 1991'de Atina'da sürdürülen mücadele daha gözle görülür ve daha geneldi.

** Olayların gelişmesinde, kötü ekonominin rolü şirket medyasının iddia ettiği kadar önemli mi?*

Atina'nın zengin semtlerinde oturan gençler de kendi bölgelerindeki polis karakollarına saldırı düzenlediler, öyle ki sınıf savaşını savunan Marksistler olup biteni açıklamakta güçlük çektiler; zengin yoksul ayrımı, eşitlik ve sosyal adalet mücadelesi içindeki uzun soluklu dayanışmaya ve katılıma bakıldığında pek de önem arz etmiyor.

Diğer yandan, 25-35 yaşlarındaki Yunanlar, ekonomi yüzünden aile kurup çocuk sahibi olamıyorlar. Yunanistan, Avrupa'da nüfus artışı en düşük olan ülkedir. Ama bunun isyana neden olduğundan söz etmiyoruz burada. Gençler öfkeli, doğal ve içgüdüsel bir şekilde, hiçbir açıklamaya ve siyasi gündeme gerek olmaksızın polisten, kapitalist aldırmazlıktan ve hükümetten nefret ediyorlar. Yerel medya burada aynı İngiliz, Fransız veya ABD medyaları

gibi toplumsal koşullardan derinlemesine bahsetmekten kaçınmıyor. Yerel şirket televizyonları kaotik "bozguncular" hakkında uydurdukları yalanlarla işi geçiştirmeye çalışıyorlar, çünkü artık bu toplumda anarşistlerin ahlaki etkisi öylesine güçlendi ki, eğer televizyonda bizim fikirlerimiz hakkında ciddi olarak konuşmaya başlanırsa toplum patlayabilir. Bazı televizyon programları ve gazeteler hariç, ana akım medyanın çoğu ekonomik meseleleri kaotik isyandan ayrı tutmaya çalışıyor.

Mayıs 68 kuşağından gelen solcular bile, medyaya demeç verdiklerinde, yakıp yıkmamanın ve ayaklanmaların, halkın gereksinimlerini ve umutlarını dillendiren siyasi ifade ediş biçimleri olmadığını, anarşistlerin ve gençlerin siyasi bir gündem ortaya koyma yeteneklerinin olmadığını, halkın başka türden siyasi temsilere gereksinimi olduğunu söylüyorlar. Elbette bütün bu söylediklerinin, gelecekteki toplumsal mücadelelere katılacak olan gençler üzerinde çok az etkisi oluyor; çünkü bu mücadeleden sonra, artık gençlerle herhangi bir siyasi önderlik ya da otorite arasında yüksek bir gerilim ve büyük bir mesafe var.

** Polise kızgınlık ve ekonomiden başka hangi nedenler insanları olaylara katılmaya yöneltti?*

Kişisel ve kolektif macera gereksinimi; tarihin yapılmasına katılma gereksinimi; her türden siyasetin, siyasi partinin ve "ciddi" siyasi düşüncelerin kaotik olarak olumsuzlanması; her türden televizyon yıldızına, sosyoloğa ya da seni toplumsal bir fenomen olarak analiz etmeyi amaçlayan uzmana karşı duyulan nefret, olduğun gibi var olma ve işitilme gereksinimi; otoritelere karşı savaşmaktan ve polisle alay etmekten dolayı duyulan coşku, yüreğindeki güç ve ellerindeki ateş, parlamentonun önündeki, pahalı alışveriş semtlerindeki ya da küçük sessiz kasabandaki, köyündeki, mahallenin meydanındaki polislere molotof ve taş fırlatmanın hayret verici deneyimi. En yakın arkadaşlarıyla birlikte bir eylemi planlayıp gerçekleştirmekten duyulan kolektif his, sonra da insanların başkasından duydukları inanılması güç bir hikâye gibi sana bu eylemi anlatmaları; gazetelerde veya gezegenin öte taraflarında bir yerde yayımlanan bir televizyon programında arkadaşlarıyla gerçekleştirdiğin eylemden söz edildiğini görmekten duyulan coşku; gelecekteki mücadeleler için küresel örnekler haline gelecek öyküler, eylemler ve planlar yaratmaktan duyduğun sorumluluk gibi başka nedenler de var. Şenlikli bir

şekilde mağazaları kırıp dökerek, içindeki malları alıp yakmak, kapitalizmin sahte vaatlerinin ve hayallerinin sokakta yandığını görmek; bütün otoritelere karşı duyulan nefret, onun yerinde senin de olabileceğin bir insanın katledilmesinin öcünü almak için yaratılan kolektif törende yer almak; polisin Alexis'in katlinden dolayı ülke çapında bir bedel ödemesi gerektiği duygusuyla güttüğü kişisel kin; polis şiddeti artarsa, bizim de buna karşılık verecek gücümüzün olduğu ve toplumun patlayacağı yönünde güçlü bir mesajı devlete iletme gereksinimi; herkesin uyanması gerektiği yönünde topluma doğrudan bir mesaj iletme gereksinimi; otoritelere, bizi ciddiye almaları gerektiğini, çünkü bizim her yerde olduğumuzu ve her şeyi değiştirmek için geliyor olduğumuzu bildiren bir mesaj iletme gereksinimi.

**Siyasi partiler ayaklanmanın enerjisinden çıkar sağlayabiliyor mu?*

"Gerçek" rakamlarda, Sosyalistler, sağcı hükümet karşısında %8 oranında oylarını arttırdı; "Avrupa Sosyal Forum komünistleri" isyana yardımcı olmalarına rağmen %1 oy kaybettiler fakat hala %12'yle üçüncü sırayı koruyorlar; Komünist Parti %8, Milliyetçi neo-faşistler %4.5 ve Yeşil Parti de yüzde %3.5 oyla yerlerini koruyor. Sağcı başbakanın çok daha az gözde konumunda

olduğu bunca yıldan sonra, Sosyalistlerin liderinin "ülkeyi yönetebilecek yeteneğe sahip" olarak değerlendirilmesi de ilginç. Ayaklanmaların siyasal sahnede büyük bir etkisi oldu; kitlesel şiddet dalgası ve toplumun her düzeyinden gelen katılım karşısında siyasi partiler bunu anlamakta, açıklamakta ve tepki göstermekte yetersiz kalmıştır. Verdikleri demeçlerin olan bitenle hiçbir ilgisi yoktu. Kendilerini siyasi partilerin mantığı ve politikası içinde görmeyen, bu partilerin kendilerini temsil etmediğine inanan gençler arasında popülerlikleri dramatik bir biçimde azaldı.

** Eylemlerin başlamasında ve devam etmesinde anarşistlerin rolü neydi? Katılmaları toplumun geri kalanı tarafından açıkça görüldü mü? Anarşistler son birkaç yıl içinde, Yunanistan'ın hemen hemen bütün büyük kentlerinde topluluklar, gruplar, örgütler, işgal evleri ve sosyal merkezler arasında bir ağ oluşturdular. Gruplar ve bireyler arasında birçok belirgin farklılıklar oldu-u için çoğu birbirinden hoşlanmaz. Buna rağmen, bu durum, harekete yardımcı olan da bir şeydir, hareket artık birçok*

meseleyi içermektedir. Farklı farklı insanlar farklı anarşist hareketlerde yoldaşlarını bulmakta ve toplumla iletişime geçmek için karşıt fikirlere sahip olsalar da olumlu anlamda birbirlerini itmezler. Toplumla iletişime geçmek, mahalle meclisleri oluşturmayı, toplumsal mücadelelere katılmayı ve toplumun geneli için bir anlamı olan eylemler planlamayı içerir. 30 yıl süren anti-sosyal anarşizmden sonra bugün Yunanistan'daki anarşist hareket, bütün sorunlarına, sınırlılığın ve içsel çelişkilerine rağmen, anarşist mikrokozmos'un dışına bakabilecek ve toplumu büyük oranda iyileştirecek, gözle görünür eylemler yapabilecek durumdadır. Elbette bunun daha da gözle görünür hale gelmesi için çok çaba sarf edilmesi gerekmektedir, ama gün be gün hiç kimsenin inkâr edemeyeceği bir düzeye gelecektir.

Eylemlerin başlatılmasında ve sürdürülmesinde anarşistlerin rolüne gelecek olursak... Özellikle başlarda -Cumartesi, Pazar, 6-7 Kasım- ve Çarşamba, 10 Kasım'dan sonra eylemleri gerçekleştirenlerin büyük bir çoğunluğu anarşistlerdi. Ortalara doğru, özellikle büyük çatışmanın yaşandığı Pazartesi günü, öğrencilerin ve göçmenlerin rolü büyük oldu. Fakat öğrencilerin büyük bir çoğunluğu bir iki gün yakıp yıktıktan sonra bir tatmin duygusu yaşayarak ya evlerine gittiler ya da daha pasifist atmosferde geçen gösterilere katıldılar. Aynı şekilde

göçmenler de insanlardan sert tepki gördükleri için bir daha sokağa dönmekten korktular.

Yani eylemleri Yunanistan'daki 20.000 anarşist başlattı ve herkes normale döndüğünde bile bu eylemleri sürdürdü. Şunu da belirtmemiz gerekiyor ki, normale dönme korkusu bizi bir on gün daha çatışmaya yöneltti, katledilen kardeşimizi öcünü almak için yaptığımız eylemlerde kendimizi büyük tehlikelere attık, hayalimizde bu eylemlerin bir genel greve dönüşmesi vardı. Şimdi Avrupa toplumu artık toplumsal isyanın nasıl bir şey olduğunu, birkaç ay içinde dünyayı değiştirmenin hiç de zor olmadığını gördü, öğrendi. Ama bütün insanların bu eylemlere katılıp kendi rollerini oynamaları gerekiyor. Yunanistan'daki gençler Avrupa'daki bütün toplumlara bir davetiye gönderdiler. Şimdi onlardan gelecek yanıtı bekliyoruz.

** Genel anlamda, anarşistler Yunanistan'da ne kadar bilinirler? Anarşizm Yunan halkının ne kadarı tarafından "ciddiye alınıyor"?*

Bir bakıma anarşistler kendilerini "ciddiye almaya" ancak üç-dört yıl önce başlamıştır, genel toplum içinde görünür olmamız da bunun sayesinde. 25 yıldır sürdürdüğümüz çabaları karakterize eden polis-karşıtı stratejinin ötesine ancak birkaç yıl

önce geçebilmeyi başardık. Bu stratejiye göre, biz polise saldırdık, polis gözaltılara girişirdi biz de dayanışma eylemleri yapardık, bu böyle sürer giderdi. Bizim bu rutinden kurtulmamız 25 yılımızı aldı. Elbette, polis-karşıtı saldırılar ve çatışmalar devam ediyor, mahkûmlarla dayanışma hareketi her zamankinden daha güçlü, ama anarşist hareket içindeki anti-sosyal unsur artık bilinçli bir özenetim altındadır, biz artık bütün bir toplumun çıkarı için konuşabiliyoruz ve eylem yapabiliyoruz; bunu yaparken en azından toplumun belli bir kısmının daha açık bir biçimde kavrayıp anlayacağı eylem ve planlar gerçekleştiriyoruz. Süpermarketlere saldırıp çalınan ürünleri halka ücretsiz dağıtmak gibi birçok eylem çok tutuldu ve kabul gördü. Özellikle şu son krizden sonra bankalara yapılan saldırılar da kabul gördü; polis karakollarına yapılan saldırılar bütün ülkede öğrenciler tarafından benimsendi ve gerçekleştirildi. Öyle ya da böyle, son 15 yıldır haberlerin en ön sırasında yer alıyoruz. Genel olarak konuşacak olursak, öğrencilerin veya işçilerin mücadelelerine, ekolojik mücadelelere katılımımız oldukça, her hafta anarşist bir

eylem yapılıyor bu da anarşist hareketi görünür kılıyor, dikkat çekiyor. Bu, "anarşizm" Yunan halkının çoğunluğu tarafından ciddiye alınıyor demek değil, çoğu insan bizi "bozguncu" ve suçlu olarak tarif eden televizyonun yayınlarına inanıyor hâlâ. Çoğunluğun, anarşist bir toplumun nasıl olacağına dair hiçbir fikirleri yok, bu soruya cevap vermeyi reddeden çoğu anarşist için de geçerlidir bu. Ama artık eylemlerimizin, eleştirilerimizin ve düşüncelerimizin solun ve ilerici insanların üzerinde güçlü bir etkisi var. Artık var olmadığımızı söylemek imkânsız, varlığımızı da genç kuşağın radikalleşmesini sağlıyor.

** Alt-kültürel gruplarının – punklar, işgalciler, vb. – isyanın gerçekleşmesindeki rolleri neydi?*

1993'ten sonra Yunan anarşist hareketi içinde, birçok iç çatışmayı da beraberinde getiren güçlü bir eğilim ortaya çıktı. Bu eğilim "alt-kültürel" tarzların hareket içindeki etkisini tasfiye etti. Bunun anlamı da Yunan anarşist hareketi içinde punk, rock, metal ya da her ne ise bu anlamda bir anarşist kimlik olmamasıdır; ne istersen o olursun, hangi müziği istersen onu dinlersin, hangi tarzdan veya modadan hoşlanıyorsan hoşlanıyorsundur, ama bu politik bir kimlik değildir.

Bu ay gerçekleşen sokak çatışmalarına, birçok "emo" (emotional/duygusal rock

tutkunu gençler), uçuk hipiler, heavy metalmci oğlanlar ve kızlar katıldı, aynı zamanda ciksler, Yunan müziğine düşkün normal çocuklar, öğrenciler de vardı. Anarşist harekete katılmayı sağlayacak olan şeyler siyasi bilinç, toplumsal eleştiri ve kolektif anlayış olmalıdır, moda değil. Elbette, en azından son 19 yıldır "Void Network" ve benzeri kolektifler siyasi oluşumlara kültürel bir boyut kazandırmada önemli roller oynadılar. Bu tür gruplar her yıl birçok kültürel/siyasi etkinlik, şenlik ve eğlence düzenler ve çok güçlü bir şekilde binlerce insanın ilgisini bu tür underground kültürlerle çeker. Fakat "Void Network" bile alt-kültürel kimlikler yaratmaz, farklı alt-kültürleri birbirinden ayrı tutmaz, birçok underground kültürü aynı anda içeren etkinlikler düzenlemeye çalışır; ki, görünürdeki insanların çoğunluğunun d.i.y. (do it yourself/kendi işini kendin yap) underground kültürlerinin düzenledikleri etkinliklere katıldığı doğrudur; her ay öz-gürleştirilmiş bölgelerde birçok etkinlik düzenlenmektedir.

** Yunanistan'daki anarşist hareketi sağlıklı kılan şeyler nedir?*

Alt-kültürel kimlik politikasından ayrı durmanın sonucunda, insanlar kendine anarşist demenin, üzerinde deccal resmi olan bir tişört giymekten, punk konserlerine gidip bira içmekten, uyuşturucu

hap almaktan çok öte bir şey olduğunu, ciddi bir katılım, planlama, yaratıcılık ve eylem gerektirdiğini anladılar. Artık anlaşıldı ki kendine anarşist diyorsan gösterilere katılmalısın, elinde pankart, kara veya kara/kızıl bayraklarla sokağa çıkmalısın, birlikte slogan atmalısın, bir anarşist duruş göstermelisin. Aynı zamanda, kendine anarşist diyebilmek için her hafta, birkaç farklı eylem hazırlık için gerçekleştirilen birkaç genel toplantıya katılmalısın. Tehlikeli herhangi bir şeyi planlamak için yüzde yüz güvenmediğin insanlarla arkadaş olmalısın; eylemin yönünü tayin edebilmek için dünyada olan bitenden haberdar olmalısın; çılgın ve coşkulu olmalısın; inanılmaz şeyler yapabileceğine inanmalısın; asla bitmeyecek bir mücadele için canını, zamanını, yıllarını vermeye hazır olmalısın. Çok fazla beklentiye sahip olmak sağlıklıdır çünkü o zaman hayal kırıklığına uğramazsın. Kazanmayı beklemeyeceksin. Ortaya çıkıp dövüşmeye sonra da kaybolmaya alışacaksın; bir şahıs olarak nasıl görünmez olacağını ve kolektif bir güç olarak nasıl görünür olacağını öğreneceksin; evrenin merkezinde olmadığını, ama her an kendi

toplumunun merkezinde durur hale gelebileceğini bileceksin.

** Yunanistan'daki anarşist hareket hangi yollarla daha da iyileşebilir ya da güçlenebilir?*

Halka düşüncelerimizi anlatabilmek için daha da fazla akıllıca yöntemler bulmalıyız. Bütün toplumla siyasi iletişime geçmenin tekniklerini bulmalıyız; eylemlerimizin "siyasi tercümesi"ni yapabilmek ve bütün bir mücadeleyi toplumsal bir bağlama yerleştirmek için daha iyi ve daha güçlü yöntemlere gereksinimimiz var. Politikacıların birer televizyon yıldızından başka bir şey olmadığı bir teledemokrasi içinde, kitlesel medya aracılığıyla iletişime geçmeyi reddetme yönündeki tutumumuz sağlıklıdır fakat kitlesel medyanın "konsensüs gerçekliği" ile, medyanın bize karşı yaptığı propaganda ile baş edebilmek için, eylemlerimizi hangi saiklerle gerçekleştirdiğimizi topluma açıklayabilmek için yeni yöntemler bulmalıyız. Televizyonda gösterilen şeyler "var olduğu" sürece ve televizyonda gösterilmeyen şeyler "var olmadığı" sürece biz, televizyon programlarının normallliğini kırmak için, çılgın düşüncelerimizle, tehlikeli eylemlerimizle, sokak çatışmalarımızla orada olacağız; sıradan insanların fantezilerini ve hayallerini yok etmek için eylemlerimizin sonucunda ortaya çıkan olumsuzlayıcı reklamı kullanacağız. Peki

ama, olumlu düşüncelerimizi herkese nasıl anlatabiliriz? Medyaya olan güveninden vazgeçmesi için halka nasıl yardım edebiliriz? Milyonlarca insanla nasıl temasa geçebiliriz?

Bu, sokaklarda gezip elden ele geçirilerek dağıtılan milyonlarca ve milyonlarca afiş, broşür gerektirecek; gösterilere, toplumsal mücadelelere katılım için yapılan milyonlarca davetiye gerektirecek; insanları bizim düşüncelerimize yaklaştırabilecek şekilde, devletin istemediği veya başa çıkamadığı alanlarda daha fazla halka açık hizmet gerekecek - ücretsiz çalışan anarşist doktorlar, öğretmenler, ücretsiz yiyecek, barınma, bilgilenme, underground kültür vs. Aynı zamanda daha fazla işgal evi ve sosyal merkez gerektirecek. En iyisi bir işgal başlatmak fakat kentinizde işgal mümkün değilse arkadaşlarımızla bir daire kiralayın, bürokrasiye karşı uyanık durarak bir kolektif oluşturun, genel toplantıları başlatın, girişe de kara veya kara/kızıl bir bayrak asın. Böylece kentinizdeki insanlara, ırkçılığın, ataerkilliğin, homofobinin olmadığı bir dünyanın, eşitlik, özgürlük ve farklılıklara saygının olduğu bir mekânın, bir sevgi ve paylaşım dünyasının yaşayan örneğini sunun. Yeni dalga sosyal yaşam içinde yeni bir örnek olarak parlaması, büyük kentlerde yeni bir hayatta kalma yöntemi olarak

sergilenmesi için bizim Yunan anarşist hareketindeki isyancılık içinde daha fazla "otonomiye" gereksinimimiz var.

** Polis baskısı anarşist hareketin yolunu tıkamakta ne kadar etkin? Buna nasıl direnildi?*

İsyancıların planları ve hayalleri gerçekleşti: devasa bir katılım anarşistlerin üzerinden gerçekleşti; insanlar, kaotik günler boyunca, alışılmadık bir zaman /mekân birliği içinde, daha önce hiç olmadığı kadar sokaklara doldu, çatıştı. Aynı günlerde, elbette, insanlar isyanın sınırlılığıyla da karşı karşıya geldi. İnsanlar şimdi, saatlerce süren tartışmalarda, halk desteğinin nasıl yaygınlaştırılabileceğini, mücadeleyi ayakta tutacak ve zenginleştirilecek pratiklerin, eylemlerin ve yöntemlerin nasıl bulunabileceğini görüşüyor. Birçok insan bu isyandaki farklı unsurların nasıl yakınlaştırılabileceği üzerine yöntemler düşünüyor. Ayaklanmaların sonuçlanmasında polis baskısından çok fiziksel yorgunluğun rolü önemliydi. Hepimiz ortak bir bitirme ve yeniden başlama duygusunu paylaşıyoruz, polisin bu duygulara dokunabilmesi olanaksız.

** Aralık olaylarının sonucu ne olacak? Sürekli mücadele! Siyasi, toplumsal ve ekonomik eşitlik için sonu olmayan bir savaş! Özürlüğün sürekli olarak yaygınlaşması!*

Gelecekte, Yunanistan'daki ve bütün Avrupa'daki neo-liberal hükümetler, artık herhangi bir ekonomik veya sosyal değişim uygulayacakları zaman bunun üzerinde çok ciddi olarak düşünecekler. Atina'daki ayaklanmalar ve ekonomik kriz, yetkililerin, bankaların ve şirketlerin aldırmaçlığına bir son verdi; Yunanistan'da yeni bir kuşağı radikalleştirirdi, gelecekteki kitlesel toplumsal mücadeleler üzerine bir diyalog kurulması için toplumuza bir fırsat verdi.

Aralık 2008'de Atina'da, Eksarhiya'da atılan bir sloganın da dillendirdiği gibi: BİZ GELECEKTEN BİR GÖRÜNTÜYÜZ

Yanıtlar: Void Network (Teori, Ütopya, Empati, Gündelik Sanatlar)
Sorular: Crimethinc. Ex-workers' collective.

Kaynak:
<http://www.crimethinc.com/blog/2008/12/25/how-to-organize-an-insurrection/>

CNT-F - ESE

ESE Uluslararası Sekreteri Yannis ile Söyleşi

ESE (Eleftheriaki Sindikalistiki Enosi) (özgürlükçü sendikalistler sendikası) uluslararası sekreteri olan Yannis ile söyleşi CNT-F'nin yaptığı söyleşide, ESE Uluslararası Sekreteri Alexis Grigoropoulos'un ölümü ve bunu izleyen olayları tartışıyor.

Alexis'in ölümü çerçevesinde oluşan olayları anlatabilir misiniz?

Polisin Exarchia'da son 3 yıldaki tutumu, ki burası birçok öğrencinin; gencin ve özgürlükçünün yaşadığı bir yerdir, provokasyonlardan biriydi. Polis devriyelerindeki artış bölgede yaşayanlar için tahrik edici bir unsur oluşturdu.

15 yaşındaki gencin ölümünde ise bütün tanıklara göre polisin provokasyonu öne çıkıyor. Polis soru soruyor, gençler cevap verdiğinde polis arabalarını park ediyor ve oturdukları yere giderek onlara üç el ateş ediyor. Tanıklar katilin direk Alexis'i hedef aldıklarını söylüyor.

Yunan polisinin taktikleri neler?

Diktatörlükten bu yana onlarca Yunan polis tarafından öldürüldü. 15 yaşındaki anarşist militan Mikalis Kaltezas'ın 1985'te, 16 yaşındaki solcu militan Issidoros Issidoropoulos'un 1976'da öldürülmesi bazı örneklerdir. Diğer iki gösterici Koumis ve Kanelloupolou ile değişik kökenden (Çingene, Trakya Türkleri) birçok insan da polis tarafından öldürüldü.

Sayırsız militana, göstericiye ve göçmene polis tarafından işkence

yapıldı. Hâlâ da gaz bombaları düzenli ve yargısız bir şekilde göstericilere atılmaktadır.

Eklemek gerekirse, göstericiler tarafından hiçbir polis öldürülmemiştir. Polisler de en fazla 2,5 senelik cezalarla işin içinden çıkmaktadırlar.

Yunanistan'da tam olarak neler oluyor?

İsyan hemen hemen bütün bölgelerde baş gösterdi. Selanik, Agrininion, Yanena ve Girit'te polisle göstericiler arasında çatışmalar meydana geldi. Patras'ta polis "işkenceciler" diye bilinen bir grup silahlı neo-naziyle birlikte göstericilere saldırdı. Atina'da her gün on binlerce kişinin katılımıyla iki ya da üç tane gösteri düzenlendi. Alexandros Grigoropoulos'un cenazesinde 20000 kişinin katıldığı bir dayanışma vardı. Yani bu hareket medyanın deyimiyle bir 'kör isyan' değildi aksine gerçek bir hareketti ve devamı da gelecekti. Göstericilerin hedefi bankalar ve çok uluslu işletmelerdi. Çünkü bunlar sömürü ve yoksulluğun simgeleridir. İsyan, genç ile yaşlıyı, militanlarla apolitikleri bir araya getirdi. Bu, İkinci Dünya Savaşı ve onu takip eden İç Savaştan sonraki en büyük isyandır. Hatta batıda son kırk yılın en geniş isyanı olabilir. Bizim için bu isyan tamamen meşru bir yanuttur.

Genç adamın öldürülmesi dışında protestoların diğer sebepleri nelerdir? Biz savaş sonrası ilk kuşağız ve kötü yaşam koşullarını ebeveynimizden daha ağır yaşadık. Yunanistan'da "700 euro kuşağı"ndan bahsedebiliriz. Bu söz durumunun ne kadar vahim olduğunu gözler önüne seriyor. Yani 30 yaş altındaki insanların büyük çoğunluğu ayda 700 euro'dan az bir parayla yaşıyor. İnsanların bulabildiği işler gündelik ya da kısa süreliğine çalışmaya uygun olanlardan. Birçoğu karaborsa işler yapmak zorunda kalıyor. İşverenler krizi bahane ederek insanları işten çıkarıyorlar. Zaten Yunan sermayesi de Balkanları yağmalayarak önemli kazanç elde ediyor.

Göçmenler için durum daha da kötü. İrkçi yasalarla boğuşuyorlar, yabancı düşmanlığına ve cezalandırılmayan nazi gruplarınca saldırıya maruz kalıyorlar. Altını çizme-liyim ki göçmenler bu harekette önemli rol oynadı. Onlar yıllardır devlet baskısının asıl kurbanları olarak yaşamaya çalışıyorlar. Tutuklanan 400 kişinin hemen hemen yarısı da göçmenlerden oluşuyor.

Politikalar ve kirli işler devam ediyor. Kısaca şöyle söyleyebilirim ki

'Vatopedia' olayında hükümetin kiliseye toprak vermesi tam anlamıyla bir skandaldır. Merkez soldan Papandreou ve sağdan Karamanlis aileleri 40 yıldır ülkeyi yönetiyor. Şunları da ekleyebilirim ki 2007'deki yangınların kötü yönetimi tam bir faciaydı. Sosyalistlerin 2001'deki ve 2006'daki sosyal güvenlikle ilgili yaptıkları baskı, elektrik idaresinin, havalimanlarının ve Olympic Airways'in özelleştirilmesi de önemliydi.

*Söyleşi Jérémie, CNT Uluslararası Sekreteri.

Kaynak:
<http://www.anarkismo.net/article/10953>

Ramazan Kaya

Acıyı Soğuran Kalkanlarımız: Kimliklerimiz

*“kimlikler kendimize
kapatılmamızın hücreleridir.”*

İnsan soyuna ait olmak kimliği neden tek başına insanları tatmin etmeye yetmez? Bütün toplum bilimlerinin belki de cevaplamakta en çok zorlandıkları ve üzerinde anlaştıkları ortak bir cevabın olmadığı çok girift ve katmanlı bir soru. İnsan soyunun zincirine eklenen bir halka olmanın çıplak gerçeğini, kolektif kimliklerle sarmalamamızın hangi ihtiyacın

bir ürünü olduğu sorusuna insanlık tarihinin yorgun serüveni içinde sınırsız cevaplar verilmesine karşın, bu kimliklerin hayali sınırlarını gittikçe genişleterek, varlığını koyularak sürdürüyor olması tarihin çözülmesi zor bir muamması olsa gerek. John Holloway bu soruya çok sarsıcı bir cevapla karşılık olmaya çalışırken, bireyin kimliklere olan ihtiyacına

kanımca yeni bir boyut ve derinlik katmakta. Holloway için kimlikler, yaşamın ürettiği acılar denizinden bireyin payına düşen oranı azaltma sandallarıdır. Yani dünyadaki sınırsız coğrafyalarda vuku

bulan trajik olaylardan, birey kimliği üzerinden ilişkilenerak kimliğine değen katmanlar ölçüsünde acıyı duyumsar. Acıyı, kimlik dünyasının sınırları içinde hiyerarşik bir algıyla canım çok acıtan, az acıtan veya hiç acıtmayan acılar şeklinde katmanlaştırarak gündelik rutinini sürdürebilmekte. Yoksa bir günün yirmi dört saatlik dilimi içinde bile cereyan eden insanlık vahşetleri karşısında bilinç bütün olayları eşit derecede bir dehşet tonuyla duyumsayabilseydi benliğin hayata kaldığı yerden devam edebilme kapasitesi dumura uğrar, günlük hayatın temel işlevlerini yerine getirebilme

ihhtimali bir nevi ortadan kalkardı. Kahvaltı yaparken dünyada ölen her insanın ölüm haberini annesi ölmüş haberi şeklinde keskin bir acıyla duyumsayan bir insanın kahvaltısına devam etme şansı mümkün mü sizce? Veya dışarı çıkıp alışveriş yapma, spor yapma, sinemaya gidip hiçbir şey olmamış gibi hayatına kaldığı yerden hemen devam etmesi ne derece mümkün olabilir? İşte cenderesinden çıkmaya çalıştığımız kimliklerin kilit işlevi John Holloway'a göre acıların şiddetini emen bariyerler olmasıdır. Örneğin bir Kürt için Halepçe katliamı, ruhuna hançer saplayan, bilincini felç eden bir acıyken, Filistin veya Afrika'daki insanlık dramları bilincinin kınadığı veya yadırgadığı bir acı olabilmekte. Bir Türk Bulgaristan'daki Türkmenlerin hak ihlalleri karşısında dünyayı ayağa kaldırmaya çalışırken, Irak'taki savaşı, kıyımları canlı yayından bir reyting şovunu izler gibi soğuk ve duygusuz ekrandan aktığı gibi izleyebilmekte. Bir Müslüman Filistin halkının davası için yardımlar toplayıp, her türlü dayanışma pratiklerini çoğaltmaya çalışırken, Etiyopya'daki ölümün kucağına oturmuş sefalet için kılımlı kıpırdatmayabiliyor. Son bir örnek olarak bir kadının cinsel tacize maruz kalması toplumsal infial uyandırırken bir

travestinin yollarda üzerine araba sürülmesi veya dövülmesi hatta yüzüne kezzap atılması gazetelerde okunan bir üçüncü sayfa haberi olarak değer görebilmekte ancak. Aile kurumunun kan bağıyla şekillendirdiği kimlik üzerinden acıları duyumsayabilme şiddetindeki farklılıklarda da aynı örnekleri gözlemek mümkün. Örneğin birey için babasının ölümü katlanılmaz bir acıyken, kuzeninin ölümü daha katlanılır bir acı olabilmekte kuzeninin torununun ölümünü çok daha hafif bir acı olarak duyumsayıp geçiştirebilmektedir. Kan bağına ördüğü piramidin zirvesinden aşağılara inildikçe acının bireyin ruhundaki şiddeti de azalmaktadır. İşte bütün bu örneklerde ulus, din, cinsel veya aile kimliklerinin acıyı soğurarak bireyin bilincine eşit şiddette ulaşmasını engelleyen kalkanlar olarak işlev gördüğünü söylemek mümkün. Bütün verilmiş ve öğrenilmiş kimliklerin olmadığı bir dünyada, her insani çılgılığı etinde hisseden mülksüz ve kaybetmiş insanların birbirinin sesine koşulsuzca koşması durumunda hangi baskı ve sömürü aygıtı sürekliliğini hala koruyor

olabilirdi ki? Bizden olanlar ve olmayanlar ayrımı iktidar odaklarının can simididir. Her gri, belirsiz veya Araf alan, iktidar sınırlarına dâhil edilen veya dışında tutulan bir kimlikle donatılmak durumundadır. Foucault, bireyleri belirli kategorilere ve kimliklere mecbur etme sürecinin modern iktidarın işlev görme biçimi olduğunu savunur. Belirli öznellikleri bastırmayı ya da onlara eziyet etmeyi hedeflemez – daha çok onları bilgi nesnelere ve iktidar özneleri olarak üretmeyi hedefler. Kimlik tuzakları, kendimize kapatılmamızı ve umutsuzluk hikâyemizi uzatırken, mutlu azınlığın bize yeni kimlikler bağış ederek, varoluş koşullarımıza mutsuz ve sefalet içinde devam etmemizi temin etmesi modern uygarlığın sinsi işleyiş mantığının incelikli bir stratejisidir.

“Her köşe başında kimlik soruyorlar benden, açıp yaralarımı gösteriyorum” [Hicri İzgören]

Milan Kundera “iktidar sizi nerenizden yaralıyorsa orası kimliğiniz olur” demişti. Kimimizi etnik kimliğinden, kimimizi kadınlığından, kimimizi yoksulluğundan, kimimizi cinsel tercihinden, kimimizi dini inancından ötürü yaralayan ve sakatlayan bu zulüm çarkı döndükçe, sırtımızda taşımak

zorunda olduğumuz lanetli kimlikler bohçası da gittikçe ağırlaşıyor. Her yaralı kimlik elbette kendini özgür ve meşru kılma mücadelesini özerk kulvarında yürüterek yaralayıcı güç odaklarının altını oyma kavgasını sürdürecektir. Temel sorun bu mücadelenin zamanla farklı kimliklerle ilişkisindeki akışkan ve iç içe işleyen yönelimleri dondurarak, kimliğin zırhına yapışmış kategoriler üzerinden bir toplumsal tahayyüle kapı aralamasıdır. Bu durumda modern dünyanın kimlikler cehenneminde bireyin yaralarını sağaltma mücadelesi gün geçtikçe daha yalnız ve kuşatılmış olarak sürdürmek zorunda olduğu bir mücadele haline dönüşüyor maalesef. Bütün bireysel ve kolektif kimliklerin yeniden üretildiği ve kısıktıldığı bir çağda, kimlik kabuklarının içindeki beyaz inciye, yani o çıplak insani kimliğe ulaşmak hiçte kolay gözüküyor. İktidar sürekli kategorilere ve kimliklere ihtiyaç duyar. Acının siyah mührünün bütün bedenlerde, ruhlarda aynı izi bırakmasını aynı yankılan uyandırmasını engellemek iktidarların ürettiği kimlik kalkanlarıyla mümkün olabiliyor çünkü. Kimliklerin ağırlığı altında ezilmiş öznelerin, farklı kimliklerin içinde debelendiği açmazları ve baskıları göremeyecek ve işitemeyecek derecede körleştirildiğini,

sağırlandırıldığını izlediğimiz bir karanlık çağın bir “kimlikler tiyatrosu”nun içinde debelenmekteyiz hepimiz. İktidarın mağdur ettiği toplumsal kesimlerin ve bütün “öteki”lerin farklı kimlikler altında yürüttüğü bölünmüş, parçalanmış etkisiz politik mücadelesi birazda “ölümcül kimlikler” in dikenli tellerine toslanmasıyla açıklanabilir. Soğuk havalarda ısınmak için birbirine yaklaşıyor ısınmaya çalışan kirpilerin, dikenlerinin birbirine batması sonucunda belli bir mesafede dizilmelerindeki gibi kimliklerin yaralayıcı dikenleri de kaybedenlerin arasına hayali mesafeler ve aşılmaz duvarlar örmeye devam ediyor. Bu da hiç işitmediğimiz acı seslerin iktidarın demir kafesleri içinde boğulmasını hatta yok olmasını beraberinde getirmektedir. İktidarların dayattığı belli kimliklere karşı muhaliflerin yürüttüğü ezilen kimlikler mücadelesi veya kimliklerden özgürleşme çabası, zamanla sınırları ve ufku sabitlenmiş, mutlaklaştırılmış bir total kimliğe dönüşebilmekte hatta kendi bünyesinden yeni “öteki” kimlikler üretebilmektedir. Bu da kendini sürekli

yineleyen bir kazanan-kaybeden oyununa yeni kimliklerle devam etmenin karanlık döngüsünü aşılmaz kılmaktadır. Bireyin bütünsel varoluşunu, aidiyetlerin korunaklı huzuruna teslim ettiği “özgürlükten kaçış” hikâyesidir kimlik. Kimlik kaleleri bu hikâyelere yaslanarak yükselir.”Ben”in kaybettiği “biz”in kazandığı, burçlara bayrağını diktiği bir hikâye.

“Biz elbette bir sınıfının savunucularıyız. Ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan ve dışlanan bütün bir insanlığın oluşturduğu sınıfın” [Bakunin]

Otoriter solun, tarihin kimi kavşaklarında yürüttüğü emeğin kurtuluş mücadelesi kapsamında, toplumsal destek bulma kaygısıyla kimliklere yaklaşımı ya popülist bir kabulleniş oldu yada devrimin o kızıl şafağına değin ertelenen, ötelenen bir stratejiye tabi kılındı. Emek – sermaye çelişkinin ürettiği toplumsal eşitsizliklerin gövdesinde uç veren her ezilen kimlik; ya sınıf eşitsizlikleriyle belirlenmiş bu toplumsal denklemin bir türeviydi, ya da kapitalizmin emeğin mücadelesini bölme adına yarattığı tuzaklar ve sapkınlıklar olarak değerlendiriliyordu. Merkezi çelişkinin

çözülüp emeğin özgürleştiği tarihin sonunu ilan eden o nihai sınıfsız toplum aşamasıyla birlikte her kimlik (yani tali çelişkiler) özgürlüğüne kavuşacak ve aşamalı olarak bütün icat edilmiş kolektif kimlikler buharlaşarak tek ontolojik kimliğimiz olan doğa karşısındaki emekçi kimliğimize geri dönecektik. Bu kurgusal tarih okuması öngörülen gelişmeleri doğurmadığı gibi her kimlik mücadelesi döntüşen toplumsal dinamiklerin etkisiyle de etkinlik sahasını genişleterek, sömüren – sömürülen diyalektiğinin çok dışında bir siyasal pozisyon alabilmekteydi. Yaşanan post-modern çağ bastırılmış, hasıraltı edilmiş kimliklerin bir patlaması veya geri dönüşüydü. Üstelik bu yeni kimlikler emek-sermaye karşıtlığına dayalı tanımlamaları aşarak, iktidarın binlerce farklı baskı yüzleri olduğunu da teşhir edip, farklı bir mücadele biçimini ve dilini üretmek parti siyasetinden hızla kopmaktaydı. İktidarın dışı yoktu ve her saha bir politik mücadele mevzisi olarak görülebilmekteydi. Makro - anlatıların kan kaybettiği, özel olanın politikasının damgasını vurduğu bir kırılma yaşıyordu. Totaliter sistemlerin mumyaladığı özel alanın politikası zincirlerinden boşanarak sahne alıyordu küresel köyün sokaklarında. Kişisel olanın politik olduğu isyan

karnavalına her kaybeden davetliydi. Lider veya öncü devrimcilerin sultasına dayalı hiyerarşik parti örgütlenmesi yerini anti-otoriter yatay örgütlenmelerin oluşturduğu taban hareketlerine bırakmıştı artık. Kimlik siyaseti başat siyasi konumunu koruyarak modern iktidarın bütün hoşnutsuzları ve dışlanmışlarıyla küresel bir direniş ve dayanışma ağını örererek iktidarı cepheden karşılayan bir “nümeyiş” in politik öznelere olmayı becerebilmiş gözüküyordu. Bu farklı kimlik politikalarının esin kaynağını anarşizm, ekolojik toplum, otonomi, yerellik, eşçinsel hareketler, modernizm karşıtlığı gibi alternatif yaşam projeleri oluşturmaktaydı. Dünyanın bu cephesinde kimlik siyaseti bu doğrultuda yol alırken, Ortadoğu, Kafkaslar, Orta Avrupa vb. dünyanın kimi bölgelerinde de gecikmiş ulusal ve etnik uyanışların yarattığı siyasal hareketler şiddetin çözüm rehberliğinde, kendi devletlerini kurma veya siyasal iktidarını inşa etme kavgalarıyla çalkalanmaktaydı. Ulusal soruna çözüm ilkesi her ulusa bir devlet olan ortodoks solun, bu hengâmede söyleyebilecek söz limiti çoktan

tükenmişti zaten. Her yerel kimlik, tahrip gücü yüksek bir bomba olup aydınlanma ideallerinin tepesine yağmaktaydı. Alt ve Üst kimlik tanımlamaları, altta kalanın canı çıkısın’ın ucuz manevrasıydı sadece. Küreselleşmiş çağ, ulusal - yerel kimlikleri aşındırarak sermayenin bütünleştiği pazar kardeşliğini de becerememişti üstelik. Sermayenin eşitsiz gelişim yasası ileri sanayi ülkelerinin ihrac çöplüğü olarak gördüğü coğrafyalardaki (pazarlar da) hegemonyası derinleştikçe, köktenci kimlik politikalarının (milliyetçilik, fundamentalizm) meydan okumasını ve taban bulma zeminini güçlendirmekteydi. Hatta giderek Hıristiyan ve Müslüman dinleri mensuplarının boğazlaştığı popüler tabirle bir “medeniyetler çatışması”na bile dönüşebilmekteydi. ‘İmparatorluk’un yok edici basıncı arttıkça mağdur kültürel kimliklerin varoluş kavgası şiddetlenmekte, bu da kimliksiz bir politika yürütmenin yolunu tıkayarak, farklı coğrafyalardaki özgürlük mücadeleleriyle önyargısız bir ilişkilenemeyi her dönem engellemekte ve ertelemekteydi.

“Kimlikler ruhumuza ve bedenimize sınırlar çizen iktidar haritalarıdır”

Bütün kimliklerin altına asit dökme iddiasını içeren anarşist politikanın, kimlik siyasetiyle ilişkisinde beklide en tutarlı tarihsel geleneğe sahip politik yönelim olduğunu söylemek mümkün. Anarşizmin özerklik vurgusu ve bireysel özgürlüğe yüklediği özel anlam, kimliklerin bireyin özgür benliğini sakatlayan, ruhunu boğan hapisaneler olduğu eleştirisiyle her zaman yüksek sesle dillendirmesini kolaylaştırmıştı. Bireyi zorunlu toplumsal örgütlenmelere angaje eden kolektif kimliklerin kurgusal ve eşitsizlikleri örterek “hayali cemaatler” yaratan karakterinin radikal eleştirisi, bireysel özgürlük mücadelesiyle her zaman yan yana yürütülmüştü. Modernliğin bütünlüklerine, özcü kategorilerine, akılcı hakikate, aşkın kimlik tanımlamalarına ve bunların bağlandığı tahakküm pratiklerine karşı tavizsiz direnme stratejileriyle karşı koymaya çalışan anarşizmin, ortada bir siyasal günahı yok gibi görünmekteydi. Ayrıca modernizmin karşıtlık siyasetinden beslenen politik kuramların aksine anarşizm bireyden hareketle yola çıkıyordu ve her karşıtlığın iktidar ilişkilerinin ürettiği bir

çatışkı tuzağı olduğunun farkındaydı. Yani hiçbir kimlik sonsuza kadar tam yâda saf değildi, onu tehdit eden iktidarın verili kimlikleri ve kodları tarafından oluşturulmuştu. Her kurgusal kimlik inşası, karşıt kimliklerin değerleriyle çatışma ekseninde biçimlenmekteydi. Toplumsal ilişkilerin dışında doğal durumda belirlenmiş bir kimlik yoktu, toplumsal dokuya nüfuz etmiş iktidar kirlerinden yeni kimlikler devşirmekte tamda iktidarın işleyiş stratejisine uygun düşmektedir. Nietzsche'ye göre; yaşam, mücadelenin tanınması ve kabul edilmesidir; hiçbir sabit anlamın, özün ya da istikrarlı kimliğin var olmadığının kabul edilmesidir. Bütün kimlik kurguları bir "hayali biz" yaratmanın tutkalı olmaya çalıştıkça, iktidar sınırlarına dâhil olmak istemeyen özgür öznelerin altındaki zeminde hızla erimektedir. Bana kimliğinle gelme diyen anarşizmin, kimlik mücadelelerinin otoriter siyasetlerce dizayn edilme politikalarına seyirci kalma lüksü de olamaz. Hem kimliklerin katı sınırlarını ihlal edip, hem de kimliklerin maruz kaldığı yaralayıcı darbelere kalkan olmak

özgürlükçü bir siyasetin vazgeçilmez etiğidir. Küreselleşme karşıtı hareket gösterdi ki dallanıp budaklanan, tüm yaşam alanlarına yayılan iktidar ilişkilerini analiz etme basiretinden yoksun geleneksel solun yitirdiği yeni sosyal hareketleri anarşizm kapsayarak muhalif boşluğu doldurmuştur. İçinde bulunduğumuz çağda, "ağ kurmak" kapitalist bir pazar stratejisi olduğu kadar özgürlükçü muhalifler için de son derece etkin bir örgütlenme stratejisidir. Üstelik 'merkez' fikrini ortadan kaldırması açısından anarşist politikaya daha uygun bir yöntemdir. Mekân sınırlarını hükümsüz kılan iletişim ağları her muhalif siyasetin, diğer muhalif siyasetlerce iletişimini ve dayanışmasını boyutlandırdıkça kapalı kimlik siyasetlerinin gettolarına gömülmelerini daha bir zorlaştıracak ve da önyargıların kof kabuklarını kırmayı daha bir kolaylaştıracaktır. Ağ içinde her kimliğin kendini özgürce ifade edip diğer kimliklerin hikmetinden sual olunmaz kutsallıklarıyla teması süreklilik kazandıkça özgürlük adına kaybeden önyargı duvarları ve kutsallıklar olacaktır. Koynumuzda taşıdığımız kimlik yaraları, öfkenin soğuyan tahammülsüzlüğüyle kabuk bağladıkça, hem yaraya dokunmak zorlaşıyor hem de zamanla toplumsal bünyeyi çürüten otoriter bir ura dönüşüyor.

"Hiyerarşik karşıtlıklar yaratan şey işte bu merkez özlemi, buyurgan baskı özlemidir"
[Gayatri Chakravorty Spivak]

Kimlikler arasındaki akışkanlığın sağlandığı ve toplumsal dinamiklerin çehre değiştirme süreçleriyle birlikte her kimliğin iç içe geçip yeniden tanımlandığı, melez kimliklere dönüşme pratikleri arttıkça, keskin sınırları ve sabiteleri olan mutlak kimlikleri yerinden etmek de kolaylaşabilir. "İnsan özneler sabit birer öz olmayıp, söylemsel olarak kurulmuşlardır. İnsan kimlikleri ve öznellikleri oynaktır ve parçalıdır". Merkez – çevre ikiliğinin ve bununla birlikte bu ikiliğin çağrıştırdığı "sahtelik" ve "otantiklik" kutuplarının dağıtılması, parçalanması veya bozulması, kimliğin dikenli tel örgüleri üzerinden atlamayı sağlayabilir. Edward Said, "Başkalarını ontolojik olarak verili olarak değil de tarihsel olarak inşa edilenler olarak görmek, kendi kültürümüzde dâhil olmak üzere kültürler konusunda taşıdığımız genel önyargıları yıkacaktır" şeklinde belirtir. Günümüzde postkolonyal eleştirilerin açığa çıkardığı melez veya "ara yerde duran" kimlik kategorilerinden ve tanımlamalarından sonra, sabit ve aşkın bir kimlik tanımlaması yapmak gittikçe zorlaşmaktadır. Ulusların

tasarlanmış, geleneklerin icat edilmiş, özelliklerin kaygan ve kültürel kimliklerin bir mit olduğu belirlemeleri, aidiyet kamburundan kurtulmak yolunda önemli bir çıkıştır. Postkolonyal eleştirinin epistemolojik hedefi, modern devrimci ideolojilere şekil veren karşıtlıkların ve özdeşleşmelerin ötesine geçmektir. Postkolonyalizm belki de şu durumun gittikçe farkına varılmasının işaretidir: “Bir kültürün, bir tarihin, bir dilin ve bir kimliğin, gittikçe metropolleşen dünyanın genel dönüştürücü akımlarından ayrı tutulması mümkün değildir. Yeniden ‘eve dönmek’ imkânsızdır”. Postkolonyal eleştirilere göre, yerel kimliklere sarılmak, yerelciliği kabul etmek demek emperyalizmin sonuçlarını canu gönülden kabul etmek, İrlanda, Hindistan, Lübnan ve Filistin gibi yerlere bizzat emperyalizmin dayattığı çok radikal dinsel ve siyasal ayrımları kabul etmek demektir. Postkolonyal teoriyi Afrika bağlamında inceleyen Kwarne Anthony Appiah, aynı itirazları Afrika özgülünde dile getirir. “Burada söz konusu olan şey, ‘otantik’, el değmemiş ve saf bir ‘Afrika’nın

olmadığı, eşit olmayan ve asimetric bir biçimde de olsa taraflar arasında gerçekleşen bir dizi alışverişidir. Bazı sömürgecilik sonrası yazılarda açıkça görülüyor ki, monolitik bir Batı karşısında üniter bir Afrika faraziyesi –Kendilik ve Öteki ikiliği- artık tarihin eski sayfalarına havale etmemiz gereken modernleştiricileri ayıran son turnusol kâğıdıdır”. Ne istikrarlı bir “otantikliğin” nede istikrarlı bir sahteliğin olduğu, melezliğin görüntü, ses ve dillerine mahkûm olan dünyalar arasındaki trafikte yol almayı tercih etmek, deneyimler, kültürler ve iktidarlar arasında hiçbir gerçek farklılığın olmadığı anlamına elbette gelmez. Küresel Kapitalizm’in ve Batı Modernliğinin üzerinden geçmediği veya rengini vermediği yerel veya “saf” hiçbir kimlik kalmamıştır. Her yerel hikâye küresel “büyük resmin” bir parçasıdır artık. Üretim ulusöteleşmesi eski Birinci, İkinci, Üçüncü Dünya ayrımlarını şüpheli hale getirmiştir. Geçmişte Üçüncü Dünyanın parçası olan coğrafyalar bugün ulusötesi sermayenin rotasında yer alıp dünya ekonomisinin gelişmiş dilimi içinde yer alabiliyorlar. Gittikçe küresel alanda kapitalizmin merkezi kaybolmakta, yerel alanlarda üretim işlemi parçalanarak mahalli bölgelere ve yörelere dağılmaktadır. Ayrıca son yıllarda Avrupa metropollerine yapılan

yoğun göç, yerinden edilme, yersizleştirilme, bileşik kozmopolit kimliklerin gün yüzüne çıkmasını doğurmaktadır. “Modernleşme tarihi, şimdi Avrupa’dan başlayıp tüm dünyayı saracak küresel fethin önlenemez yürüyüşü olarak değil, farklı mekânlara yayılmış yerel çatışmaların zamansal olarak birbirini takip edişi olarak belirmektedir ki, yerel ilerleme hedefleri modernlikle birlikte onun çelişkilerinin de oluşumuna önemli ölçüde katkıda bulunmuş ya da suç ortaklığı aracılığıyla bu konuda büyük rol oynamaktadır”. Soyut “Öteki” metaforunun şimdi somut tarihsel bedenlere dönüştüğü sömürge sonrası varoluş, tarihsel olarak bastırılmış tikel seslerin (etnisite, cinsiyet yerellik) Batı Aklının evrensel öncüllerine ve kategorilerine meydan okuduğu bir varoluştur. Kültürün sömürgeciliğin izlerinden temizlenmesi tam olarak ne anlama geliyor? Sömürge tarihinden önce var olan öz kültürün yeniden kendisine gelmesini mi, yoksa kültürlerarası şekillenmelerden oluşan karmaşık ve eş zamanlı bir şimdiki zamanda farklı tarihlerin yaşaması düşüncesini mi ifade ediyor? Burada otantik bir duruma yeniden dönmek mümkün değildir. Bizler hem madun oluşumların hem de kurumsal iktidarların kesintiye,

ihlale, parçalanmaya ve dönüşüme tabi olduğu interaktif ve asla tamamlanmayacak bir kültürel performansın içindeyiz. Gayatri Chakravorty Spivak, daha yerel ve sınırlı bir “otantiklik” ve “gelenek” anlayışı, etnik yada ontolojik bir özçülüğün metafizik garantisinde olmayan, performatif ivediliklerin işareti altında gerçekleşen bir anlayışı önermektedir. Bilgiye ve bilgiyi besleyen entelektüel söylemlere, kurumlara ve disiplin rejimlerine yönelik radikal eleştiriler, köken ve gelenek söylemini yeniden yazdırmakta buda kendi süreçlerini evrensel olarak yorumlayan batının metropol bakışını, ters yüz etmektedir. Kimliklerin hem bir “oluş” hemde bir “varlık” meselesi olduğunu, bütünsel bir kavrayışla görmek gerekiyor. Her kimlik, hem merkezi iktidar kimliklerinin ve “öteki”nin basıncıyla oluşmuş kurmaca bir nitelik taşır, hemde farklı eşitsizlik ve baskı türlerinin görünür kılınmasını sağlayan direniş araçları işlevi görür. Toplumsal karşıtlıklardan beslenen bütün kolektif kimlikler, içermeye ve dışlama stratejilerinin eş zamanlı

işleyişle hayali sınırlarını perçinler, her kimlik ‘öteki’ni referans alma ya da ‘öteki’ne göre tanımlanmayla kurulur yani kimliğin keşfi bir nevi ‘ben’ ve ‘öteki’nin farkına varmaktır. Benliğin her temsili üzerinde ötekinin izini taşır. Bu nedenle kimlik hiçbir zaman “özel” değildir, ilişkilerin ürünüdür. Ben ile öteki arasındaki farklılıklar, benliği ötekinden ayıran sınırlar değil aksine onları karşılıklı bağımlılık ilişkisi içinde birleştiren farklılıklardır. Özelleştirilmiş ben ve öteki nosyonları arasındaki sınırlar her zaman gözenekli olup, ben ile ötekinin karşılıklı bağımlılığını besleyerek “sınır geçişleri” sonucunda melez kimliklerin oluşma koşullarını üretir. “Öteki”ne yönelen nefret derinleştikçe “biz”ler (aynı kimliğe mensup insanlar veya toplumlar) arasındaki eşitsizlikler, baskılar dondurulur veya ertelenir. Bütünsel varoluşumuzu yaran her toplumsallaşma sürecinin içerdiği otoriter ve eşitsizlikleri peçeleyen nüveleri sorgulayarak yol alabiliriz ancak. Çözüm ne otoriter iktidarların dayattığı merkezi kimlikleri kabullenmekten, ne de liberal pazarın sunduğu steril kimlikler seçkisinden bir tercih yapmaktan geçiyor. Ortak düşmanlarından başka ortak hiçbir şeyi olmayan insanların oluşturduğu siyasal birliklerin, total kimliklere (ırk, ulus, din) sınılanması ve bu total kimlik şemsiyeleri altında ancak tahakküm ve sömürü ilişkilerini tesis edebildikleri

kimlik tuzaklarını iyi görmek gerekiyor. İnsanın sadece katıksız insan olmasıyla tatmin ve mutlu olduğu, her insanın her insani çıktığı etinde, ruhunda hissettiği herkesin herkesle kimliksiz anlaşabildiği ve kimlik göstermediği, özgürlükçü bir toplumsallığın inşası öncelikle bütün verili kolektif kimliklerin ateşe verilmesinden geçiyor. Devrim, bireyin kendisine zorla kabul ettirilmiş olan ve sayesinde iktidarın işlediği kimlikleri reddetmesiyle başlar.

Nedir gerçekten Anarkafeminizm?

Önsöz Yerine (2003 İlkbaharı)

20'li yılların başlarında, FAU (Özgür İşçiler Birliği) Almanya'nın (FAUD), anarkosendikalist bir sendikanın, 100.000'in üstünde üyesi vardı. FAUD, Almanya'da gelmiş geçmiş en büyük anarşist örgüttü. Ama bu 100.000 kişinin sadece %10'u kadındı, en azından bu kadardan söz ediliyordu. Şaşırmana gerek yok, anarşizmin tarihinin olduğu gibi FAU'nun tarihi de erkeklerin tarihi. Ayrıca kadınların sırtında üç yük vardı: İş, ev işleri ve politika; ki bu sonucundan diğerlerinin karşılığında fedakarlık etmek ya da vazgeçmek zorunda kalınıyordu.

Kadınların küçük bir kısmı çoğunlukla yardımcı ya da sadece "birisinin karısı" idi. Kendi politik düşüncelerinin ya da aktivitelerinin olması hakkı onlara tanınmamıştı; çünkü "kadın iş gücü doğasından dolayı fabrikalara ve bürolara ait değildi". [1] Evli erkekler de memnuniyetle görmezden gelinirdi:

"Almanya'da evli erkek yoldaşlar anarşist propaganda için neredeyse hiç uygun değiller. Bunun temel nedeni Alman kadınlarının sınırsız egoizmi..." [2] Bu yüzden erkek yoldaşlar özgür aşkı tek eşliliğe alternatif olarak savunuyordu, gerçi bunu Emma Goldman gibi anarşist kadınlardan çok daha farklı bir şekilde tanımlıyorlardı: Özgür aşk çoğu yoldaş tarafından basitçe rastgele cinsel ilişki kurma olarak tanımlanıyordu. Kadın yoldaşlara bu yüzden sık sık özgürce ulaşılabilen yatak şekerleri gözüyle bakılırdı. Her kadın yoldaş erkek yoldaşlar için yaşıyordu. Anarşist kadınlar arasında en ünlüsü Emma Goldman içinse özgür aşk, her şeyden önce toplumsal ahlak temsillerinden özgürleşme ve kişinin kendisinin belirlediği bir cinsellik hakkı anlamına geliyordu.

Ama neden erkek yoldaşlar kendi

anarşist düşüncelerini özel hayatlarına da yansıtmıyorlardı? Her türden iktidar ilişkisinin tamamen ortadan kalkmasını savunup, tüm insanların özgürlük içinde yaşamasını ve yaşamlarını kendilerinin belirlemesini istiyorlardı. Ama öte yandan eşlerinin ya da kız çocuklarının mutfak, ev işleri gibi geleneksel olarak tanımlanmış alanlarda kalmasından yanlardı. Anarşist teorinin "ilk babalarından" biri olan Proudhon, evi kadının yeri olarak tanımlarken erkek buna karşılık olarak tüm "ev dışı" alanlardan sorumluydu. Proudhon, kadınları özgürleştirici ve eşitleştirici düşünceleri başka birçok yoldaş gibi, Johann Most (Die Gottespest) da dâhil olmak üzere halkın ahlakını tehdit edici olarak gördü: "Kadınlar iyisi mi özgürleşmiş ve eşit olarak kilit altında dursun." [3] Kadının yeri ev içi alan ve öyle kalmaya da devam ediyor. Çocuk yetiştirmenin, ev kadınlığının ve anneliğin her kadının arzu ettiği amaçları olması gerekliliği; basitlik, cana yakınlık gibi kadınsı diğer faziletler ekonomik ve sosyal düşüncelerinin tamamen karşıtı olan gerici bir kadın tablosu çiziyor.

Bir problem de proleter antifeminizm denilen şeyden çıkıyor: Kadınlar iş piyasasında daha ucuz emek anlamına geliyorlar ve sermaye tarafından çoğunlukla ücretleri düşürmek için endüstriyel yardımcı güç

olarak kullanılıyorlar. Bugün özellikle göçmenlerin yerli iş gücü karşısında yaşadıkları problemin aynısı. [4] Böylece işçi hareketlerinin erkekleri, zaman zaman kadınlara ev içi alanın tahsis edilmesini savunan en kararlı aktörler oldular. Diğerleri kadınları en azından partinin yardımcı gücü olarak görüyorlardı. Ama bu yine de kadınların tehdit altında oldukları "onların devrimi"ydi. Kadınların en önde mücadele ettiği Paris komünü, grevler ya da yönetimle şiddet içeren karşılaşmalar gibi kriz dönemleri dışında erkekler sürekli olarak kadın yoldaşlarını "kendi" örgütlerinden ittiler.

Kadın işçiler ise FAUD'da erkeklerin yanında eşit olarak mücadele etmek istediler. Ama erkek yoldaşlarla yaptıkları ve kendilerine bir sendikada yer olmadığını hissettiren tartışmalar karşısında, ister işçi ister ev kadını, her kadının katılabileceği otonom bir kadın örgütü oluşturma isteği gittikçe büyüdü. Yerel kadın kurumlarında örgütlenmeye başladıklarında bu durum erkek yoldaşların ayrımcılık suçlamalarıyla ve kendi mücadele güçlerini

kaybedecekleri endişesiyle karşılandı. Ama kadınlar cesaretlerini kaybetmediler ve kendi otonom örgütleri için mücadele etme kararlılıklarını yükselttiler. Çünkü çantalarında kıpkızıl bir parti tüzüğü taşısa da her erkek, istismarcı ve köle sahibi olmaktan başka bir şey değildir. [5] Böylece kadınlar erkeklerin vesayeti altında hareket etmek zorunda olmadıkları otonom sendikalist kadın örgütleri kurdular. 1921'de yaklaşık 10.000 kadın vardı. Kadınlar toplumdaki rollerinden başka özgür okul düşüncesiyle, doğum ve doğum kontrol yöntemleriyle ilgilendiler. Bu kız çocukları ve kadınlar için erkek yoldaşlarıyla olan deneyimleri ve onların, kadınların baskı ve iktidardan arınmış bir yaşam hakkını reddetmeleri, kapitalizmin yıkılmasıyla kadın özgürlüğünün de gelmeyeceğini, bunun için kendilerinin şimdiden çabalamaları gerektiğini; çünkü erkeklerin yardımıyla ancak kısmen erkek egemenlikten kurtulabileceklerini açıkça göstermişti. Nasıl işçi kendi özgürlük savaşı için kapitalistle aynı masaya oturmuyorsa kadınlar da kendi özgürlüklerini erkeklerle birlikte beklemek istemiyorlardı. [6]

Temel ve Yan Sorun, Kusurun Teorisi
Kapitalizmin temel sorun olduğu ve seksizmin de yan sorun olarak kapitalizmle birlikte yok olacağı ve seksistlerle olan mücadelenin

kapitalistlerle olan kadar güçlü olmasının gerekmediği ne liberter akımlar tarafından ne de anarkafeministlerce kabul edilen bir argüman değildir. (Okuyucuların bu teoriyi daha kolay anlaması için "seksizm" kelimesi "ırkçılık"la yer değiştirilerek okunabilir.) Eğer toplum özgürse ve her insanın hayatı fiili olarak eşitse, yani artık hiçbir sınıf farkı yoksa, yine de hala kadın ve erkek arasında bir eşitsizlik olup olmadığı üzerinde çalışılmalıdır. Çünkü sadece toplum yapısındaki bir değişiklik kadın ve erkek stereotipleri ve bunlara bağlı düşünce ve davranışlar yok olmaz.

Gözlerinizi açın ve gözlemleyin: Erkekler kadınlara karşı tartışma ortamlarında nasıl davranıyorlar ya da günlük politik hayatta hangi görevler daha çok kadınlar tarafından, hangileri daha çok erkekler tarafından üstleniliyor... Ve eğer yine hala bize nasıl davrandığımızın farkına varmadıysanız, kıcımıza tekme yersiniz! Yalnızca davranış kalıplarının bilinçli (sıkça bilinçsiz de) bir farkındalığı bunun üstesinden gelebilir ve böylece gerçek eşitliğe ulaşılabilir.

Bu bağlamda, keyifli okumalar!

Daha fazla mağdur olmak istemiyoruz, daha iyi bir dünya için mücadele ediyoruz!

Anarşizm nedir?

Anarşi iktidarın olmadığı bir düzendir- yani bize sürekli her yerde yanlış bir şekilde söylendiği gibi kaos ya da terör değildir. Anarşist bir toplum, hiyerarşinin olmadığı bir toplumdur. Tüm insanlar için maksimum özgürlük bu şekilde mümkün olur; herkes özgür ve eşit, artık fakir ya da zengin yok çünkü zenginliği biriktirecek hiçbir imkân yok. Özgür yaşayabilmek için tüm baskı mekanizmaları devreden çıkarılmalı. Devletten, polisten, kiliseden ya da iktidar içeren ideolojilerden özgür olmak.

Mutlu köleler özgürlüğün en kötü düşmanıdır!

Şu anda içinde yaşadığımız toplum düzeni sömürü, otorite, iktidar ve rekabet düşüncelerine dayanır. Bize yaklaşık 100 çeşit dış macunu ve başka abuk sabuk şeyler arasından seçme hakkını veren ama aklıktan ölmek

için temel besin gıdalarını çaldığımızda bizi hapse tıkan klasik piyasa ekonomisi. Devlet ve ekonomi (ayrıca yasa, idare...) arasındaki bu işbirliği ancak biz hepimiz bu sistemin bize uyacak en iyi sistem olduğuna inanırsak işler. Kitle medyası, kilise ve diğer uyutma araçları bu yüzden uğraşıyorlar. Tabii ki asla neden bazılarının sürekli zenginleşip bazılarının da sürekli fakirleştiği üzerine düşünmememiz gerekir. Anarşist bir toplumda artık baskı yoktur, üst ve alt yoktur. Çünkü özgür bir toplum bencillik, rekabetçi düşünceler ve kazanma hırsı yerine karşılıklı yardımlaşma ve dayanışma üzerine inşa edilir. Kimse bir başkası hakkında karar vermez, tüm ihtiyaçlarla ilgili herkes karar verir ve bunları değiş-tokuş ederler.

Başkansız ve Devletsiz Bir Yaşamı Hâlâ Neden İstemiyorsunuz?

Açıkça görülüyor ki baskın görüş anarşizmi kötülemek, bir politik hareket olarak inkâr etmek ve yokmuş gibi davranmak. (Sadece baskın olan değil, aynı zamanda Troçkistler başta olmak üzere birçok solcu, anarşistleri ütopyacı küçük burjuvalar olarak görüyor. Ama bu başka bir hikâye.) Ama özgürlükçü bir toplumun gerçekleştirebileceği düşüncesini tarih bize gösteriyor: Milyonlarca işçi İspanya'da anarşist bir toplum yapısı oluşturmayı başardılar ve cumhuriyeti kanlı ve Avrupalı faşistlere karşı başarısız olunan bir savaşta diğer

sol örgütlerle birlikte savundular. Ya da Ukrayna'da. Ya da Kronstadt'ta...[7]

Her şey bizde bağlı- yaşamımızı sadece biz değiştirebiliriz!

Anarkafeminizm nedir?

Kavramın kendisi Amerikalı feministler tarafından 70'li yıllarda icat edilmiş ve radikal feminizmin, özgürlükçü düşünceler ve anarşist teori ve pratikle harmanlanması anlamına geliyor. Kavram Avrupa'da çok çabuk yerleşti ve birçok anarşist bu yeni kavramı, kadınları anarşizme teşvik etmek için bir imkân olarak gördü.

Birçok erkek yoldaş için kadın politikasının en öncül amacı kadınların her işte çalışmalarını sağlamak iken, anarşist hareket içindeki kadınlar

somut bir eşitlik ve özgürlük istiyorlardı. Bu durum, kadınların yaşam koşullarının konu edilmesi ve değiştirilmesi olduğu kadar harekete dair taleplerinin de dile getirilmesi anlamına geliyordu. Feminist talepler sık sık bu şekilde değil de "büyük savaş"ın bir parçası olarak zaten her anarşist bireyin kavuşacağı koşullar olarak algılandı ve algılanıyor. Bunu kadınların eşitlik ve özgürlüğünün çok da önemsenmemesi ve seksist baskıların anarşist (antiotoriter) gruplarda örtbas edilmesi - bizde böyle şeyler olmaz, biz anarşistiz-takip etti. Radikal feministler, toplumun üstün otoriter yapısına dokunmayan kadınların seçme hakkında ya da ücretli çalışma hakkında olduğu gibi eşit haklar talebine sıkışmış burjuva feminizmle aralarındaki mesafeyi her zaman vurguladılar. Burjuva

Kendin Yap - Anarşiyi Yarat

feministleri kocalarından bağımsız olabilmek için mücadele ettiler ve "çalışma haklarını" devlet babaya bağlılıkla değiş-tokuş ettiler. Öyle ya da böyle açıktan ölmemek için çalışmak zorunda olan proleter kadınlar ise bu

endenle kendi sorunlarını kendi örgütlerinde dile getirmeyi denediler. Böylece proleter kadın hareketi 2 alanda birden mücadele etti: burjuva feminizmi sadece ataerkiye konsantre olurken onlar kapitalizme ve ataerkiye karşı mücadele ettiler.

Anarşistler/Feministler sık sık unutulurlar...

Ama bu yapılacak ya

da söylenecek bir şeyin olmadığı anlamına gelmez. Aynı problemi, tarihi yapan yani onu, sonsuzluk için kâğıda döken ama bizim tarihimizin kaydedilmesini hiç umursamayan burjuva tarih yazıcılarıyla da yaşıyoruz. Geçmiş her zaman devrimlerle ve sosyal adalet için ve fakirliğe karşı mücadelelerle doludur ama din veya kültür

bahane olarak kullanılır. Buna rağmen sadece birkaç tarih kitabında bize geçmiş bu şekilde anlatılır. Bizim tarihimiz daha çok krallar ve kraliçelerdir, tüm yüzyıllar boyunca açlık çeken halka dair tek söz yoktur. Bu bir mucize değil, kim bunu yazabilirdi? Okuma ve yazma 18.yy'a kadar İngiliz soylularının, ruhban sınıfının ve yükselen burjuvazinin tekelindeydi ve bunlar "sıradan halk"la ilgilenmediklerinden ekstradan anlamlarına gerek yok.

Endüstrileşme ve bunu takiben oluşan ve topluca fakirleşen "dördüncü sınıf", proletarya, tarihi sorgulamaya başladı. Karl Marx ve Friedrich Engels tarihsel materyalizm teorisini geliştirdiler: Onların görüşüne göre tarih, insanın doğa ile ve sosyal sınıfların birbirleriyle savaşından oluşur, tarih sınıf savaşlarının tarihidir.

Anarşistler de kendilerine tarih sayfalarında yer olmadığını bilincindeydi. Örneğin İspanya İç Savaşı, bir ihtimal tek tük okul kitaplarında dipnot olarak yer alıyordu. Böylece kendi tarihlerini yazmaya

başladılar ama bu tarihte kadınlar nerede? Nasıl burjuva tarih kitaplarında kadınlara dair bir şey bulunamazsa, kadınlar aynı durumla anarşist tarihte de karşılaştılar. Kadınların hiçbir tarihi olmadığından değil, tarihi yapan yani tarih yazıcısı kadın yoldaşlardan bahsetmeyi uğraşmaya değer bulmayan erkekler olduğundan.

Bunun yanında kapitalizme ve ataerkiye karşı mücadele ne kadar sert olursa olsun feminist pozisyonlarını ve

taleplerini erkeklerin baskın olduğu örgütlerde geliştiren ve gururla savunan muhtemelen en ünlü kadın anarşist olan Emma Goldman ve daha birçok kadın vardı. Luise Michel (Fransa), Wera Figner (Rusya), Voltairine de Cleyre (ABD), Ito Noe (Japonya), Natascha Notkin (Rusya) ya da Milly Witkop-Rocker (Almanya) tarihin anmadığı pek çok anarşist kadından bazıları.

Her yaşam deneyimi kendi içinde eşsizdir ve sosyal adalet ile anarşist bir toplum için türlü tecrübeler getirir. Hepsini bu kitapçığa sıkıştırmaya çalışsak bir broşür değil, 100 sayfa kalınlığında bir kitap ortaya çıkardı. Pek çok anarkafeministin adına diyebiliriz ki; anarşizm ve kendi düşüncelerinin

tanınması ve kabulü için sürekli mücadeleleri yaşam boyunca devam etmiş iki kadın olan Emma Goldman'ın ve Luise Mitchel'in biyografilerinin kalbimizde özellikle yeri var.

Ç.N: Bu çeviri Viyana'daki Anarchia-Versand adlı bir yayınevının 2003 yılında çıkardığı "Nedir gerçekten Anarkafeminizm?" adlı broşürün elektronik ortamdaki versiyonundan yapılmıştır. Broşürün basılı hali ile elektronik ortama aktarılan hali arasında küçük farklar vardır. Sanal'ın önümüzdeki her sayısında broşürden bir parçanın çevirisine ulaşabilirsiniz. Broşürün tamamı çevrildikten sonra www.sanalteori.net'te broşürü ayrı bir kitapçık olarak yayımlamayı düşünüyoruz. Keyifli okumalar!

Kaynak:

<http://www.anarchismus.at/txt3/a/narchafemibroschuere.htm>

Doğrudan Eylem Hakkında

12 Uydurmaca

Doğrudan eylemin -yani yerleşik siyasi kanallardan kaçınarak doğrudan amaçlara yönelik her tür eylem- Kuzey Amerika'da, Boston Çay Partisi'nden (kolonicilerin İngiliz egemenliğini protesto etmek için 1773'te Boston limanındaki gemilerde yüklü olan çayı Kızılderili kıltıma girerek denize döktükleri eylem) bu yana uzun ve zengin bir geçmişi vardır. Buna rağmen, hakkında birçok yanlış anlama vardır, bunun nedeni de kısmen ana akım medyada yanlış tanıtılıyor olmasıdır.

1. Doğrudan Eylem Terörizmdir.

Terörizm insanları korkutup sindirmek için planlanır. Oysa, doğrudan eylem, hedeflerine kendi kendilerine ulaşabilmeleri için bireylerin sahip olduğu gücü sergileyerek insanlara esin kaynağı olup onları motive etme niyetini taşır. Terörizm, sadece kendisi için gücün peşinde olan uzmanlaşmış sınıfın alanyken, doğrudan eylem insanlara kendi yaşamlarının denetimini ele almaları için güç vererek, yararlanılabilecek olasılıkları sergiler. Belirli bir doğrudan eylem, en fazla eylemcilerin insafsızlık yaptığını düşündükleri bir şirketin etkinliklerini engeller, ama bu da sivil itaatsizliğin biçimlerinden bir tanesidir sadece, terörizm değil.

2. Doğrudan eylem şiddettir.

Bir mezbahanın makinelerinin tahrip edilmesine veya savaşı teşvik eden bir partinin camlarının kırılmasına şiddet demek, mülkiyeti insan ve hayvan yaşamının önüne koymak demektir. Bu karşı çıkış, bütün temel meselelerden uzakta, dikkati mülkiyet haklarına yoğunlaştırarak, canlılara karşı şiddeti kurnaz bir şekilde onaylamaktadır.

3. Doğrudan eylem politik bir ifade biçimi değil, suç teşkil eden bir

eylemdir.

Ne yazık ki, bir eylemin yasadışı olup olmaması, o eylemin haklı olup olmadığını zayıf bir ölçütüdür. Ne de olsa (1876-1965 yılları arasında siyahlara karşı sosyal hayattaki ayrımcılığı düzenleyen) Jim Crow yasaları da yasadı. Yasadışı olması temelinde bir eyleme karşı çıkmak, o eylemin ahlâki olup olmadığı gibi daha önemli bir sorudan yan çizmek demektir. Her zaman yasalara uymamız gerektiğini savunmak, bu yasaların gayri ahlâki olduğunu ya da gayri ahlâki koşulları dayattıklarını düşünsek dâhi, bu yasal kurulu düzenin keyfi hükümlerinin bizim kendi vicdanlarımızdan daha yüksek ahlâki bir otorite olduğunu söylemek ve adaletsizliğe yarıdakçılık edilmesini talep etmektir. Yasalar adaletsizliği korudukları sürece yasadışı eylem ahlâksızlık değildir, yasalara saygılı uysallık da erdem değildir.

4. İnsanların ifade özgürlüğüne sahip oldukları yerde, doğrudan eylem gereksizdir.

Gittikçe daralan bir bakış açısına sahip bir ana akım medyanın baskın olduğu bir toplumda, bir konu üzerinde, dikkati bu konuya çekecek bir şey ortaya çıkmadığı sürece kamusal bir diyalog başlatmak neredeyse olanaksızdır. Bu tür koşullar altında, doğrudan

eylem, ifade özgürlüğünü etkisiz kılan değil besleyen bir araç olacaktır. Keza, başka bir durumda bir adaletsizliğe karşı çıkabilecek olan insanların bunun kaçınılmazlığını kabul ettikleri durumda, bu adaletsizlik hakkında sadece konuşmak yetmeyecektir; birinin çıkıp bu adaletsizliğe karşı bir şeyler yapılabileceğini göstermesi gerekecektir.

5. Doğrudan eylem yabancılaştırıcıdır.

Tam aksine, geleneksel parti politikalarını yabancılaştırıcı bulan insanlar doğrudan eylemden esinlenir ve motive olurlar. Farklı insanların farklı yaklaşımları vardır; geniş tabanlı bir hareket içinde kanaatler de çeşitli olmak zorundadır. Bazen, doğrudan eylem gerçekleştirenlerin amaçlarını paylaşırsalar da kullandıkları araçlara karşı çıkan insanlar, bütün enerjilerini gerçekleştirmiş bir eylemi kötölemek için harcarlar. Böyle yaparak yenilgiyi zaferin pençesinden kurtarmış olurlar; oysa eylemin gündeme getirdiği meseleler üzerine yoğunlaşma fırsatını yakalamış olsalar daha iyi olur.

6. Doğrudan eylem yapanlar, bunun yerine yerleşik siyasi kanallar aracılığıyla çalışmalılar.

Doğrudan eylem yapan birçok insan da bir sistem dâhilinde çalışır. Sorunları çözmek için her türlü kurumsal araçtan yararlanmaya yönelik kararlılık, bu araçların yetersiz kaldıkları yerde yenilerini bulmaya yönelik benzeri eşdeğerlilikte bir kararlılığı dışlamaz.

7. Doğrudan eylem dışlayıcıdır.

Bazı doğrudan eylem biçimleri herkese açık değildir, ama bu onların değersiz olduğu anlamına gelmez. Herkesin farklı tercihleri, yetenekleri vardır ve bunlara göre davranma hakkına sahiptirler. Asıl mesele, aynı uzun vadeli hedefleri paylaşan farklı yaklaşımlara sahip birey ve grupların birbirlerini tamamlayıcı bir şekilde nasıl bütünleşecekleridir.

8. Doğrudan eylem korkaklıktır.

Bu suçlama, neredeyse her zaman, bir geri tepmeyle karşılaşmaktan korkmaksızın kamusal alanda konuşma ve eyleme ayrıcalığına sahip olanlar tarafından dillendirilir; yani toplum içinde bir güce sahip olanlar ve bu gücü itaatkârca kabullenenler tarafından. Fransız Direnişi'nin kahramanları, Nazi işgal ordusuna karşı gündüz gözüyle eyleme geçerek ve böylece kendilerini yenilgiye mahkûm ederek mi cesaretlerini ve sorumluluklarını

kanıtlayacaklardı? Bu nedenle, gittikçe artan bir polis terörünün ve herkesin üzerinde federal bir gözetimin olduğu bir ülkede özel hayatlarını korumak için buna karşı çıkanların olması çok mu şaşırtıcıdır?

9. Doğrudan eylem sadece üniversite öğrencileri/ayrıcılık zengin çocukları/bicare yoksul insanlar/vb. tarafından yapılır.

Bu iddia, neredeyse her zaman bir karalama olarak somut olgulara dayanmaksızın öne sürülür. Aslında, doğrudan eylem uzun bir süredir toplumun her kesiminden insanlar tarafından büyük bir çeşitlilik içinde sergilenmektedir. Bunun tek olası istisnası, herhangi bir yasadışı veya çatışmalı eyleme gereksinim duymayan en zengin ve en güçlü sınıflardır, çünkü tesadüfe bakın ki, yerleşik politik kanallar onların ihtiyaçlarıyla bire bir örtüşür.

10. Doğrudan eylem ajan provokatörlerin işidir.

Bu da, genellikle somut bir delil olmaksızın yapılan başka bir spekülasyondur. Doğrudan eylemin her zaman polis ajan provokatörlerin işi olduğunu söylemek güçten düşürücüdür; polis istihbaratının gücünü olduğundan fazla abartarak, devletin

gücünün her şeye kadir olduğu yönündeki kuruntuyu pekiştirerek eylemcilerin bu tür eylemleri kendi başlarına yapabilecekleri olasılığını yok sayar. Keza, bu iddia, taktik çeşitliliğinin değerini ve gerçekliğini gözden çıkarır. İnsanlar, onaylamadıkları taktikleri polis provokasyonu olarak niteleyen temelsiz

iddialarda buldukları sürece, uygun taktikler konusundaki yapıcı diyalogu engellemiş olurlar.

11. Doğrudan eylem tehlikelidir ve başka insanlar üzerinde olumsuz sonuçlara yol açar.

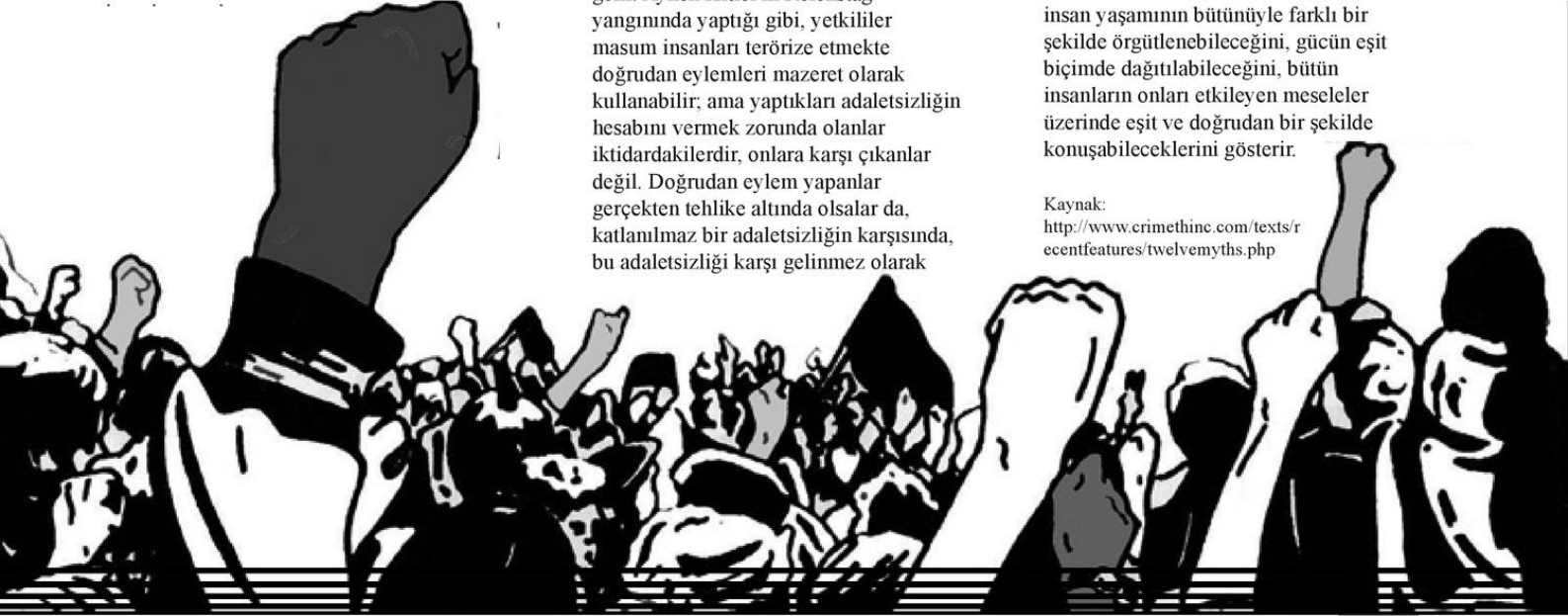
Doğrudan eylem baskıcı bir siyaset ikliminde tehlikeli olabilir, eylemcilerin başka insanları tehlikeye atmamak için her türlü çabayı göstermeleri çok önemlidir. Ama bu bir engel oluşturmaz, aksine, yerleşik politik kanallar dışında eyleme geçmek tehlikeli hale geldiğinde, eyleme geçmek daha da önemli hale gelir. Aynen Hitler'in Reichstag yangınında yaptığı gibi, yetkililer masum insanları terörize etmekte doğrudan eylemleri mazeret olarak kullanabilir; ama yaptıkları adaletsizliğin hesabını vermek zorunda olanlar iktidardakilerdir, onlara karşı çıkanlar değil. Doğrudan eylem yapanlar gerçekten tehlike altında olsalar da, katlanılmaz bir adaletsizliğin karşısında, bu adaletsizliği karşı gelinmez olarak

kabullemek daha tehlikeli ve daha sorumsuzcadır.

12. Doğrudan eylem hiçbir şey başaramaz.

Sekiz saatlik iş günü mücadelesinden, kadınlara oy hakkı mücadelesine kadar tarihteki her başarılı mücadele, doğrudan eylemden yararlanmışır. Doğrudan eylem, büyük bir çeşitlilik içinde diğer siyasi eylem biçimlerinin tamamlayıcısı olabilir. Hiç değilse, kurumsal reformlar yapılması gerektiğini, bu reformları talep edenlere daha fazla pazarlık olanağı tanıyarak ortaya koyar; ama bu destekleyici rolün de ötesine geçerek, insan yaşamının bütünüyle farklı bir şekilde örgütlenebileceğini, gücün eşit biçimde dağıtılabilceğini, bütün insanların onları etkileyen meseleler üzerinde eşit ve doğrudan bir şekilde konuşabileceklerini gösterir.

Kaynak:
<http://www.crimethinc.com/texts/rccentfeatures/twelvemyths.php>

**ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ**

"Devlet öldürür. Sesizliğin onları silahlandırır. Bütün kamu binalarını ele geçirelim, hemen şimdi. Agios Dimitrios belediyesini işgal edelim"